

The Draker's story

3

ภูเขาแห่งความโกรธเกรี้ยว

กัลริดา

หิมะใสก

แอมมี ยืนอยู่กลางสวนหย่อมใจกลางตึกเลตเตลเพียงลำพัง เด็กสาวในชุดกระโปรงเนื้อหนาสีขาวยื่นอย่างเงิบงัน เธอไม่สนใจที่จะขยับผ้าคลุมไหล่สีน้ำตาลเข้มที่เมตเดอ์สาวกำชับให้คลุมไว้ก่อนจะออกมาเดินเล่น เธอไม่สนใจสายตาหว่งใยที่ส่งมาจากคาเมร่าซึ่งยื่นแผ่ออยู่ไม่ห่างนัก เธอไม่โยติว่าใบหน้าที่เงยขึ้นรับเกล็ดสีขาจากฟากฟ้านี้จะเปียกปอนสักแค่ไหน

เธอไม่สนใจอะไรทั้งหมด เด็กสาวหลับตาพริ้มราวกับต้องการรับสารันรักจากท้องฟ้าที่มอบให้แก่พื้นดิน ร้างสูงโปร่งของแอมมีปราศจากอาการสิ้นสะท้านจากความหนาวอย่างทีควรจะเป็น เธอไม่ต้องการความอบอุ่น ตอนนีเ็จของเธอร้อนระอุราวกับไฟ ถ้อยคำของรุ่นน้องสาวที่ส่งผ่านมาจากเมืองอันแสนไกลทำให้แอมมีร้อนรน ร้อนจนต้องเดินออกมาสงบสติอารมณ์กลางสวนที่ปกคลุมไปด้วยสีเขียวของหิมะแรกของปีที่โปรยปรายลงมา

‘...เด็กคนนี้จะไม่ออกจากเกาะคุ่มกันนี้ จนกว่าเราจะไซปริศนาไม่รู้จักได้คะ พี่แอมมี’ เสียงแหบเบาของรุ่นน้องยังคงก้องอยู่ในหู

แอมมีรู้ว่า ภารกิจนี้เหล่าเดรกเกอร์ทำกันมาหลายพันปีแล้ว ความคืบหน้าในภารกิจของเธอถือว่าเร็วมาก แต่มันก็ยังไม่พอเท่าที่ใจเธอต้องการ เธออยากจบเรื่องทุกอย่างให้หมด ก่อนที่เธอจะถลาลึกเข้าในวังวนของชนชั้นสูง

ไปมากกว่านี้ แม้การเป็นเลตินอร์ตอลจะมอบอะไรให้เธอมากมาย แต่มันก็ไม่ใช่ตัวเธอ

เธออาจหลอกใครต่อใครได้ว่า เธอคือเด็กสาวผู้มีความประพฤติอันงดงาม แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็หลอกตัวเองไม่ได้ แอมเบอร์รี แคลร์ ในตอนนี้ไม่ใช่ตัวตนของเธอ เด็กคนนี้เป็นเพียงตัวละครตัวหนึ่งที่เธอสร้างให้โลดแล่นไปตามบทบาทที่แต่งแต้มขึ้น เพื่อให้เธอได้เข้าไปใกล้เป้าหมายสำคัญของเธอเท่านั้น

‘...การก้าวเดินในฐานะเลตินอร์ตอลนั้น ไม่ใช่เพื่อเกียรติ ไม่ใช่เพื่อศักดิ์ศรีของเราหรือใครๆ และแน่นอนไม่ใช่เพื่อการได้มาซึ่งอำนาจด้วยเช่นกัน ดังนั้น จงรู้ว่าที่หนูจะรู้คำตอบของคำถามทั้งสองข้อ จงอย่าเดินหนีจากเส้นทางสีทองนี้อีกเลย...’

ท่านดาร์วาคเคยบอกเธอไว้อย่างนั้น ในวันงานพิธีฉลองน้ำชา ตอนนั้นแอมมีไม่เข้าใจมัน และจนถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่เข้าใจ อะไรทำให้เธอได้รับโอกาสสีทองนี้ หลายครั้งเธออยากจะได้ไปหาท่านหญิงผู้อำนวยการเพื่อหาคำตอบ แต่เธอก็ไม่ได้ทำ เธอรู้ว่าถึงเธอจะถาม ท่านหญิงเดอลาเรียก็ไม่มีทางบอก

บางที...หากแอมมีทำการกิจนี้เสร็จสิ้น เธออาจจะรู้คำตอบก็ได้ ไม่มี ต้องบอกว่าเมื่อเรื่องนี้จบลง เธอเหลือทางเลือกมาน้อยแค่ไหนต่างหาก แล้วทางที่เหลือนั้นแหละที่เป็นคำตอบของการก้าวเดินในฐานะเลตินอร์ตอล

“ท่านหญิงคะ”

แอมมีลืมหันแล้วหันไปมองคนที่เรียกเธอ แต่แทนที่จะเห็นคาเมร่าอย่างที่เคยจะเป็น เธอกลับพบชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีนิลกับใบหน้าที่แม้แต่หิมะยังต้องก้มหัวให้แก่ความเย็นชาของเขา

‘เขามาถึงตั้งแต่เมื่อไรนะ’ แอมมีคิด แล้วพึมพำขึ้นว่า

“ทินบินเร็วขึ้น หรือว่าตาแก่ยื่นรอฟังข่าวอยู่ที่หน้าโรงเรียนหญิงล้วนทั้งวันนะ”

ดัลค์ทำเหมือนไม่ได้ยินคำเสียดสีของแอมมี เขาก้าวเดินออกมาจากระเบียงที่ยืนอยู่พร้อมกับร่มที่คาเมร่าส่งให้

“นายกำลังจะบอกว่า ฉันไม่ควรมายืนตากหิมะใช่ไหม” แอมมีถาม แล้ว

ยกมือขึ้นขยับผ้าคลุมไหล่ในขณะที่ดัสค์เดินมาถึงตัวเธอ

“รู้แล้วทำไมถึงทำ อยกไม่สบายมากนักรหรือไง” ดัสค์ตอบกลับด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์เช่นเคย จนแอมมีอดหัวเราะออกมาไม่ได้ การจะงำปาก ดัสค์ พอร์เทล ว่ายากแล้ว แต่การทำให้ใบหน้าอันหล่อเหลานี้แสดงอารมณ์ ยิ่งยากกว่า เธอจะทําอย่างไรกับตาแก่หน้าตายคนนี้นี้ละ

“ไม่หอรอก ฉันแข็งแรงออกจะตาย นายเคยเห็นฉันป่วยัั้นหรือ” แอมมีเอียงคอถามพร้อมกับเดินเข้าสู่ระเบียงทางเดิน

ดัสค์หุบร่มแล้วส่งให้คาเมร่า ก่อนจะเดินตามแอมมีไปที่ห้องรับแขกของตึกเลตเตล แม้ว่าตอนนี้จะเลยเวลาเข้าพบตามกฎของเดอลาเรียแล้ว แต่การเป็นคู่หมั้นของท่านหญิงเลตินอร์ตอลก็ทำให้เขาได้รับสิทธิพิเศษบางอย่างเหมือนกัน

“พรุ่งนี้ตารางเรียนฉันว่าง เราไปหาแม่ฉันกัน” แอมมีพูดเปรยๆ ขณะที่คาเมร่าเปิดประตูห้องรับแขกออก แอมมีเบี่ยงตัวให้ดัสค์เดินเข้าไปก่อนตามมารยาทของเจ้าบ้านที่ดี

ห้องรับแขกเล็กถูกจัดขึ้นเพื่อให้ท่านหญิงน้อยทั้งห้าเอาไว้ประชุมกันภายในอากาศอบอุ่นไปด้วยเปลวไฟจากเตาผิง ดัสค์เดินตรงไปนั่งที่โซฟาเดี่ยวข้างเตาผิง ขณะที่แอมมีทรุดตัวลงนั่งที่โซฟาตรงข้ามเขา

คาเมร่าเดินตรงไปที่รถเข็นน้ำชา เพื่อเตรียมน้ำชาให้ทั้งสอง

“พรุ่งนี้...” ดัสค์เอ่ยขึ้นอย่างครุ่นคิด

“ดูเหมือนนายจะมีแผนสำหรับวันพรุ่งนี้แล้ว” แอมมีพูดขึ้น

“ฉันต้องไปพบใครคนหนึ่ง” ดัสค์ตอบโดยไม่อธิบายต่อ

แอมมีรู้หรือกว่า ถ้าเธอถามเขาคงจะบอก แต่ตอนนี้เธอไม่ยอมรับรู้ข้อมูลอะไรทั้งนั้น หลายเดือนที่ผ่านมาเธอเหนื่อยมามากพอแล้ว แม้เธอจะใจร้อน แต่เธอก็ต้องถนอมร่างกายไว้ เพื่อภารกิจอีกยาวไกล การหาใช่สองใบเจอบายในเวลาไม่ถึงปีถือเป็นเรื่องที่หนักหนาพอแล้ว

“ฉันฉันก็ต้องไปคนเดียว” แอมมีสรุปแล้วมองถ้วยน้ำชาที่คาเมร่านำมาเสิร์ฟหนึ่ง

น้ำชาอุ่นๆ เหมาะกับอากาศหนาว แอมมีเกลียดชา แต่เพราะเธอต้องอยู่

กับมัน ตอนนี่เธอจึงตีหมาได้บางประเภท และคาเมร่าก็เก่งพอที่จะจำได้ว่าควรเสิร์ฟชาชนิดไหนให้แอมมี และเสิร์ฟชนิดไหนให้ ดัสค์ พอร์เทล

“ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ” คาเมร่าเอ่ยพร้อมกับโค้งตัวแล้วถอยออกจากห้องไป ทั้งให้คนสองคนที่เอาแต่จ้องมองเปลวไฟในเตาผิงไว้ตามลำพัง

“เรื่องอัล...นายรู้แล้วใช่ไหม” แอมมีเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น

“อืม”

“ฉันให้คาเมร่าติดต่อกับท่านหญิงฟาเรน การ์ดเนอร์ เราคงต้องมีผู้เชี่ยวชาญช่วย” ดัสค์ฟังคำพูดนั้นด้วยอาการสงบ แอมมีละสายตาจากกองไฟเพื่อมองหน้าชายหนุ่มก่อนจะถามขึ้นว่า

“นายไม่คัดค้านอย่างนั้นหรือ”

“ไม่...ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะคัดค้าน พวกเราเดรกเกอร์ทำทุกอย่างแล้วก็ไม่เป็นผล ถ้าวิธีการของเธอได้ผล มันก็น่าลอง” ดัสค์ไม่ได้พูดโกหกเลย เขาพูดตามที่คิดทุกอย่าง

เดรกเกอร์อย่างพวกเขามีความสามารถมากมายที่จะซุกดักขุ่น แต่ก็คือน้ำเหลวมาตลอด ดังนั้น ในตอนนี่แม่เขาหรือใครก็ตามที่เก่งกาจในเรื่องภาษามากกว่าท่านหญิงฟาเรน การ์ดเนอร์ ที่แอมมีร้องขอความช่วยเหลือ เขาก็จะไม่เสนอตัว บางทีคนวงนอกที่ไม่รู้อะไรมากนักอาจทำให้พวกเขามองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาองข้ามไปได้ เหมือนกับที่แอมมีแสดงให้เห็นแล้วในการหาไขทั้งสองใบ

แม้จะคิดอย่างนั้น แต่ลึกๆ แล้วดัสค์ก็คิดว่าที่เขาไม่คัดค้านเพราะเขาเชื่อว่า อะไรบางอย่างในเดอลาเรียต้องเกี่ยวข้องกับแคลร์ เป็นการบังเอิญเกินไปหรือเปล่าที่เดรกเกอร์ของมังกรหัวหน้าเผ่าสองเผ่าอยู่ภายใต้การดูแลขององค์กรมนุษย์องค์กรนี้ ยังไม่นับที่แอมมีเองก็เป็นนักเรียนของเดอลาเรียด้วย

อะไรบางอย่างภายใต้รั้วสีน้ำเงินนี้ทำให้ดัสค์อยากลองปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างที่เขาต้องการให้เป็น เขาเชื่อว่าหากเขาปล่อยให้แอมมีทำอย่างที่เธอทำอยู่ตอนนี้แล้ว เขาจะต้องรู้ว่า ใครหรืออะไรอยู่เบื้องหลังแผนการนี้

“อีกนานแค่ไหนกว่าที่เธอจะออกไปข้างนอกได้อีก” ดัสค์เอ่ยถามขึ้นหลังจากที่ทั้งคู่เงียบไปสักพัก

“ไม่รู้สิ ช่วงนี้เดอลาเรียค่อนข้างยุ่ง พวกเรากำลังจะมีการเลือกตั้งประธานนักเรียนใหม่เร็วๆ นี้” แอมมีพูด บางที่ตัวเธอเองก็รู้ว่า วันไหนต้องทำอะไรด้วยซ้ำ เพราะตารางงานมันแน่นเสียจนปวดหัวแทนคาเมร่าเลยละ

“แล้วนายล่ะ มีข่าวจากแทนคิลบ้างไหม”

ดัสค์ส่ายหน้า “ไม่ พวกเราก็รู้เหมือนกับเธอ ท่านหญิงอัลเฟ็งพีน และไซมังก์รไบท์สองยังไม่พัก ช่วงนี้แทนคิลก็กำลังวางมาตรการป้องกันไม่ให้พวกตราโกไซทิสติดตามพวกเธอด้วย”

“คงยากหน่อยละ ก็ในเมื่อพวกฉันเป็นเป้าที่หาง่ายซะขนาดนี้” แอมมีตอบเสียงเบา ลึกๆ แล้วแอมมีก็รู้สึกผิดเหมือนกันที่ไม่เชื่อฟังชายหนุ่ม ในตอนนั้นเธอหวังแต่ท่านหญิงเกรซจนไม่ได้คิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบ มาสำนึกเสียใจเอาตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้ว

“ตราไบด์ที่พวกเธออยู่ในรั้วเดอลาเรีย พวกเราไม่ห่วงหรอก ห่วงแต่เวลาอื่นมากกว่า” ดัสค์ตอบเสียงขรึม

ไม่มีการปะทะกันระหว่างเดรกเกอร์กับตราโกไซทิสมาหลายสิบปีแล้ว แต่ครั้งนี้ฝ่ายตราโกไซทิสเองก็คงไม่ยอมอ่อนข้อเหมือนกัน ดังนั้นพวกเขาจึงต้องระมัดระวังให้มากขึ้น อีกอย่าง ปริศนาเรื่องการเข้ามามีส่วนร่วมของผู้ใช้มนตรา ก็ยังไม่ได้จัดการให้ชัดเจน หากระบุไม่ได้ว่าผู้ใช้มนตราอยู่ฝ่ายไหน สถานการณ์ก็คงจะตึงเครียดเข้าไปอีก

“งั้นนายก็เย็นใจได้ เราคงต้องใช้เวลาจัดการเรื่องภายในเดอลาเรียอีกไม่ต่ำกว่าสามเดือน การเลือกตั้งของเดอลาเรียเป็นมหกรรมที่ยิ่งใหญ่ พวกเราจะไม่ได้รับอนุญาตให้กลับบ้านในช่วงสองสามเดือนนี้แน่” แอมมีตอบด้วยเสียงกั๊กหัวเราะ เพราะพอพูดถึงเรื่องการเลือกตั้ง เธอก็นึกถึงกองเอกสารที่สูงเทียมหัวฟ้าซา รุ่นพี่คนเก่งของเธอต้องทำอะไรสักอย่างกับงานที่คั่งค้าง ก่อนจะส่งต่อให้รุ่นน้องจนไม่เป็นอันหลับอันนอนแน่

“ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นเชียว” ดัสค์อดพูดขึ้นด้วยความแปลกใจไม่ได้ พร้อม

กันนั้นชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืนเป็นเชิงว่าเขาควรจะกลับเสียที

“แน่นอน ท่านหญิงที่จะก้าวขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้จะต้องเป็นคนที่มีความสามารถมากและเป็นที่ยอมรับ เชื่อเถอะว่า ชื่อของท่านหญิงคนนั้นต้องดังไปทั่ว ลากรอสเพียงชั่วข้ามคืนแน่ๆ” แอมมีตอบพร้อมกับผุดลุกขึ้น เธอเดินตามชายหนุ่มไปที่ประตู ก่อนจะก้าวออกจากห้องรับแขกไปพร้อมกับดัสค์

“ก็คงจะจริง” ดัสค์รับคำเมื่อนึกถึงท่านหญิงซาเรซ่า เฟลเลต หนึ่งในถ้วยน้ำชาของแอมมี แล้วเขาก็พอใจขึ้นมาบ้าง เด็กสาวคนนั้นไม่เกรงกลัวต่อการสบตาเขาด้วยซ้ำ นั่นเป็นเครื่องยืนยันถึงความยอดเยี่ยมของตำแหน่งนี้ได้เป็นอย่างดี

“นายจะกลับมาเมื่อไร” แอมมีถาม เมื่อทั้งสองเดินมาถึงประตูทางออกซึ่งอัลเบอร์โต้ยืนรอชายหนุ่มอยู่กับคาเมร่า

“ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าหาเขาพบไหม” ดัสค์ตอบเสียงหนึ่ง ช่างไม่เข้ากับคำตอบอันแสนไม่แน่นอนนั้นเอาเสียเลย

“มีอะไรที่คนอย่าง ดัสค์ ฟอร์เทล ไม่แน่ใจด้วยเหรอ” แอมมีถาม พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ พร้อมกับรับร่มคันใหญ่จากมือคาเมร่าแล้วก้าวออก

“ฉันจะเดินไปส่งนายที่หน้าประตูโรงเรียน” แอมมีไขข้อสงสัยของดัสค์ เมื่อเธอไม่ยอมให้เขารับร่มพร้อมกับใช้สายตาบังคับชายหนุ่มหลายๆ ให้ออกเดินไปพร้อมกับเธอ ส่วนคาเมร่านั้นก็รีบคว่ำร่มจากที่วางข้างประตูเดินตามออกมาพร้อมกับอัลเบอร์โต้ที่ทางร่มรอนายตัวเองเก้อ

“นี่ก็คืออะไรขึ้นมาล่ะ” ดัสค์ถามพลางก้าวเดินอย่างเชื่องช้าไปพร้อมกับเด็กสาว

“เพราะพรุ่งนี้นายจะไม่มา”

ดัสค์เอียงคออย่างไม่เข้าใจคำพูดของเด็กสาว

“พรุ่งนี้เป็นวันโนเวลต้า แต่คุณหมั่นของฉันกลับไม่มาหาฉัน ขาวนี้แพร่ออกไปคงเพิ่มเรื่องใส่ลิสตีให้ได้อีกเยอะทีเดียว ว่าไหม” แอมมีพูดพร้อมกับหัวเราะอย่างนิกสนุก แต่คนฟังกลับเพ็งนิกขึ้นได้

เมื่อเห็นหิมะแรก เขาไม่ทันได้คิดว่าพรุ่งนี้คือวันโลเวสต์ต้า ทุกปีในช่วงนี้ เขามักไม่ได้อยู่ที่ลาครอส แต่ปีนี้ต่างออกไป หิมะแรกของปีกับภาพเด็กสาวยืนเดี่ยวดายกลางหิมะ คงเป็นภาพที่ติดตาเขาไปอีกนานทีเดียว

“จ๊นหรือ” ดัสค์รับคำเบาๆ

ทั้งสองเดินไปตามทางเดินจากตึกเลตเตล ผ่านระเบียบงโง่น้ำชา และเข้าสู่ถนนหลักซึ่งรถม้าของดัสค์จอดอยู่ อัลเบอริโต้เร่งฝีเท้าเพื่อไปเตรียมรถม้าให้เจ้านาย ส่วนดัสค์กับแอมมีก็หยุดรออยู่ไม่ไกลนัก ดัสค์จึงถามขึ้นว่า

“พรุ่งนี้เธอจะไปเยี่ยมแม่คนเดียวจ๊นหรือ”

“ไม่หรือก ฟายด์คงไปด้วย เพราะพี่ซาซ่าต้องจัดการงานก่อน และเมลก็ก็เอาแต่ซุกตัวอยู่ในห้องปั้นตามเคย” แอมมีตอบพลางส่งยิ้มให้ดัสค์

ชายหนุ่มร่ำร้อมมาอย่างงงๆ พยายามมองมือบางที่ปลดผ้าคลุมไหล่สีน้ำตาลเข้มออกจากไหล่อย่างไม่เข้าใจ

“อยู่นิ่งๆ นะ นายไม่รู้หรือว่า สาวๆ ของเดอลาเรียหูดากว้างไกลขนาดไหน”

ดัสค์เอียงคอกอย่างไม่เข้าใจคำพูดของแอมมีนัก แต่เขาก็พอรู้เรื่องหูดากของสาวๆ ที่นี่อยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ปิดกั้นเสียงของเด็กสาวพวกนี้ทุกครั้งที่เขาเข้าไปโรงเรียนนี้หรือก

ผ้าคลุมไหล่ทรงสามเหลี่ยมที่ถักจากขนสัตว์อย่างดีถูกแอมมีม้วนให้เป็นเส้นกลม ก่อนเด็กสาวจะตัวม้วนคล้อยคออีกฝ่าย แล้วผูกเข้าด้วยกันด้วยโบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ซึ่งเธอพยายามกลั้นไม่ไห้หัวเราะออกมา ดัสค์ต้องไม่รู้ว่าเธอได้ยินอะไร และเด็กสาวที่เฝ้าดูคนทั้งสองจากทุกทิศทางกำลังส่งเสียงกรี๊ดร้องแค่นั้นที่เธอทำแบบนี้ เอาเถอะ อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องรับผิดชอบกับหน้าที่คุ้มกันเธอหน่อยแหละ

“ผ้าคลุมไหล่นี้ฉันถักเองในช่วงโหมงการเรือ่น ไม่น่าเชื่อใช่ไหมล่ะว่าคนอย่างฉันก็ทำได้เหมือนกัน” แอมมีพูดพลางบิดชายข้างหนึ่งของผ้าคลุมไหล่ (ที่ตอนนี้เปลี่ยนสภาพเป็นผ้าพันคอไปเรียบร้อยแล้ว) ไปมา ก่อนจะตบมือเบาๆ ลงบนอกของคนที่ยืนมองการกระทำนี้ด้วยสีหน้าที่ยังนิ่งเหมือนเดิม

“คิดเสียว่าเป็นฮาเดมาตาจากฉันแล้วกัน อย่างน้อยมันก็ทำจากมือฉันเอง ไม่ได้ซื้อมา อย่างนั้นออกจะเสียมารยาทมากกว่าการไม่ให้อีก” แอมมีพูดพลางแยงร่มจากมือดัสค์ พร้อมกับก้าวถอยหลังออกมา แล้วพูดขึ้นก่อนจะหันหลังเดินกลับว่า

“ใช่ หรือไม่ใช้ก็เรื่องของนาย แต่ถ้าอยากให้เกิดเรื่องให้เกียรติผู้หนึ่งกำมะลอคนนี้สักนิด พรุ่งนี้ก็ขอให้ใช้ฮาเดมาตาผืนนี้สักครั้งก็แล้วกัน เดินทางปลอดภัยละ”

แอมมีเดินหายลับไปแล้ว แต่ดัสค์ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น โดยไม่รู้รู้สึกถึงความเย็นของหิมะที่หล่นลงบนตัวเขา

อัลเบอร์โต้เดินถอยร่นมาทางให้เจ้านายพร้อมกับพูดกลั้วหัวเราะว่า

“ผมบอกแล้วไงครับว่า เด็กผู้หญิงนะ...โตเร็ว”

ดัสค์ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำพูดนั้น เขาเพียงแต่หันหลังกลับ แล้วเดินขึ้นรถม้าไป

อัลเบอร์โต้มองด้านหลังเจ้านายตัวเอง ก่อนจะหันกลับไปมองที่ร่างของแอมมีที่หายลับไป พลังคิดว่า...

“หาก ดัสค์ ฟอर्थเทล คือน้ำแข็งพันปีที่ไม่อาจละลายได้ แอมเบอร์รี่เคลร์ ก็อาจเป็นลาวาจากภูเขาไฟที่พร้อมจะละลายน้ำแข็งนั้นให้กลายเป็นน้ำเดือด การเฝ้ามองความสัมพันธ์ของคนคู่นี้ช่างเป็นเรื่องน่าอภิรมย์จริงๆ”

“คุณดัสค์ไม่ค่อยแสดงอารมณ์เลยนะคะ” คาเมร่าเอ่ย ขณะเดินกลับไป ยังตึกเลตเตล

“อืม ตาแกก็เป็นอย่างนั้นแหละ เป็นมาตั้งแต่เจอกันครั้งแรกแล้ว ว่าแต่ฟายด์ก็กลับมาหรือยัง” แอมมีถามขึ้นเพราะหลังจากรับโทรศัพท์จากอัลฟาเดลแล้วคุยเรื่องแผนการคร่าวๆ เสร็จ ฟายด์ก็ขอตัวออกไปข้างนอก โดยคาเมร่าจัดให้คนรถเอารถม้าประจำตัวเลตินอร์ตอลและถ่วงน้ำชาออกไปส่ง

“ยังคะ เธอทำเรื่องขออนุญาตเอาไว้ว่า วันนี้จะกลับตึก เห็นว่ามีธุระส่วนตัวที่สำคัญ”

แอมมีพยักหน้าอย่างเข้าใจ

‘สงสัยเกี่ยวกับจดหมายที่ฟายด์ได้รับเมื่อวันก่อนละมัง’ แอมมีเดาในใจ

สิ่งที่แอมมีเดาไม่ได้คลาดเคลื่อนไปจากความจริงนัก ฟายด์ โรเซล

ออกมาทำธุระข้างนอก เพราะจดหมายที่เธอได้รับตอนอยู่ที่โซคาแลมจริงๆ แต่สิ่งที่แอมมีเดาไม่ถึงก็คือ เจ้าของจดหมายนั้นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็น ดีวาซ คาเลอกูล ผู้จองห้องอาหารสุดหรูที่ชั้นบนสุดของภัตตาคารลอยน้ำ ซึ่งอยู่บนเรือที่ล่องชมวิวยู๋ในลำน้ำลาครอสไว้ เพื่อเชิญเธอมารับประทานอาหารเย็นด้วยโดยไม่พุดอะไรสักคำ

‘...หากต้องการให้ทุกอย่างจบลง บางครั้งเราก็จำเป็นต้องเสี่ยง ทุกสิ่งทุกอย่าง

อย่างล้วนเกิดจากต้นกำเนิดเดียว อยากพบคุณในวันที่หิมะแรกตก...จะรอคุณอยู่ที่แม่น้ำลาครอส ณ ชั้นบนสุดของเรเวียลา³ ดีวาซ คาเลอกูล (D.K.)’

จดหมายส่งมาถึงเธอทันทีที่เธอถึงโรงแรมที่โซคาแลม ไม่รู้เพราะคำพูดของเขาหรือเปล่า ถึงทำให้เธอยอมเสี่ยงบอกข้อมูลบางอย่างแก่ผู้ควบคุมเวทมนตร์คนนั้น แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไรก็ตาม เธอก็ยังคงสงสัยผู้ชายตรงหน้าอยู่ดี มนุษย์ทั่วไปจะรู้ได้ยังไงว่า วันไหนหิมะจะตก แม้ว่าสำนักงานพยากรณ์อากาศของลาโคน่าจะเก่งกาจแค่ไหน แต่ก็ไม่มีใครแน่ใจได้หรอกว่า หิมะจะตกตอนไหน แต่เขากลับนัดเธอวันที่หิมะแรกตก

ถ้าเขาไม่ใช่ผู้วิเศษที่คาดการณ์ได้ว่าหิมะจะตกวันไหน เขาก็ต้องมานั่งรอเธอที่นั่นทุกวันที่มีแนวโน้มว่าหิมะจะตกละสิ ดีวาซ คาเลอกูล ทำอย่างนี้ทำไมนะ

ใจหนึ่งฟายด์ไม่อยากจะสนใจจดหมายนั้น เธอมีเรื่องมากมายที่ต้องจัดการ แต่พอเห็นหิมะตก เธอก็อดรอนทนไม่ได้ต้องออกมา เธอคิดว่าถ้าเขาไม่ได้ออกรู้อาจเป็นเธอที่คิดมากไปเอง ดีกว่าให้เขามา นั่งรอแล้วเธอไม่มา นั่นดูจะเป็นการเสียมารยาทไปสักหน่อย แต่เหนือข้ออ้างใดๆ ฟายด์ปฏิเสธตัวเองไม่ได้ว่า เธอสนใจผู้ชายคนนี้ เขามีเรื่องให้เธอสงสัยมากมาย และเธอก็ไม่ยอมปล่อยให้

³ ภัตตาคารลอยน้ำชื่อดังของลาครอส เปิดบริการในช่วงเย็นถึงเที่ยงคืน จุดเด่นของภัตตาคารนี้ นอกจากอาหารรสเลิศแล้ว ยังมีทัศนียภาพที่งดงามยามค่ำคืนของสองฝั่งแม่น้ำลาครอสให้ชื่นชมด้วย ดังนั้น ผู้คนมากมายจึงยอมจ่ายเงินที่แสนแพง เพื่อไปลิ้มรสอาหารตาและอาหารปากกันเป็นจำนวนมาก

โอกาสที่จะได้ไขข้อข้องใจนั้น

“การเดินทางไปโซคาแลมเป็นยังไงบ้าง” ดิวาซเอ่ยขึ้น ขณะที่บริกรยกอาหารคาวทั้งหมดออก แทนที่ด้วยของหวาน

“ก็ดีค่ะ มีเรื่องให้ตื่นตันทนิดหน่อย คุณไม่แวะไปหาแอมมีล่ะคะ”

ดิวาซหันหน้าไปมองเกล็ดหิมะสีขาวที่กำลังร่วงหล่นลงบนผืนน้ำก่อนจะตอบว่า

“ไม่ดีกว่า ในเวลาแบบนี้ มีใครอีกคนที่ควรไปหาเด็กคนนั้นมากกว่าผม” ฟายด์เอียงคออย่างไม่เข้าใจ เขาหมายถึงใครนะ คุณดัลคั้งนหรือ?

“คุณนัดฉันออกมาพบเพื่ออะไรคะ” ฟายด์ถามอย่างสงสัย

“แล้วคุณมาตามนัดผมเพื่ออะไรล่ะครับ” ดิวาซถามกลับ ทำเอาฟายด์คนเก่งถึงกับอึ้ง

‘อะไรกัน คนคนนี้ นัดเขามาแล้วยังมาพูดจายกย่อนอีก เป็นผู้ใหญ่เสียเปล่า’

“งั้นฉันไม่มาที่นี่คงจะดีกว่าสินะคะ” ฟายด์ถามกลับเสียงเรียบ

“คุณโกรธ?” ดิวาซย้อนถาม แล้วจับจ้องใบหน้าเธอด้วยสายตาพิจารณา

“ฉันมีสิทธิ์นี้นะหรือคะ” ฟายด์ถามกลับอีกครั้ง ดวงตาสองคู่สับกันไม่นาน ก็ละออกจากกันด้วยความตั้งใจของคนทั้งคู่ แต่ด้วยเหตุผลที่ต่างกัน

ดิวาซละสายตาออกจากเด็กสาว เพราะกลัวตัวเองจะหลุดปากพูดอะไรบางอย่างที่ทำให้ตัวเองผิดสัญญาออกมา ส่วนฟายด์นั้นต้องรีบละสายตาไป เพราะเธอรู้สึกว้าวใจตื่นเร็วขึ้นจนเธอควบคุมมันไม่อยู่ ทางเดียวที่จะทำให้เธอสงบลงก็คือ ละจากดวงตาคู่นั้นเสีย

“ผมก็แค่อยากทานอาหารกับคุณเท่านั้น เป็นการขอบคุณที่คุณดูแลแอมมีเป็นอย่างดี” ดิวาซตอบในที่สุด ซึ่งฟายด์รู้ว่านั่นไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง

‘เสียงขอบคุณเธอ ใครจะบ้านใดในวันที่หิมะแรกตกกันบ้าง’ แต่ยังไม่ทันที่เด็กสาวจะพูดอะไรออกมา เธอก็ได้ยินเสียงระฆังตีบอกเวลาดังมาจากหอนาฬิกาครอส คงถึงเวลาที่เธอต้องกลับเดอลาเรียแล้ว

“คุณต้องกลับแล้ว” ดิวาซเอ่ยเหมือนรู้งาน เขาเองก็ได้ยินเสียงระฆังนั้น

เช่นกัน

“คะ ต้องขอตัวก่อน ขอขอบคุณที่เลี้ยงอาหารเย็นนะคะ” ฟายด์พูดพลางลุกขึ้นย่อกายขอบคุณ ก่อนจะเดินไปที่บันได เรือภัตตาคารเรเวียลาค่อยๆ ลดความเร็วและจอดเทียบท่าในที่สุด ก่อนจะขยับเคลื่อนออกไปอีกครั้ง ในขณะที่ดีวาซยกมือสั่งให้บริกรดับตะเกียงในห้องอาหารชั้นบนทั้งหมด เหลือไว้เพียงแต่แสงเทียนบนโต๊ะอาหารของตนเท่านั้น

ดีวาซนั่งมองหิมะในความมืดไม่นานเท่าไร เขาก็สัมผัสได้ถึงอ้อมกอด และกลิ่นหอมของใครอีกคนที่โอบกอดเขาจากด้านหลัง

“คุณเป็นคนที่น่าโมโหที่สุด รู้ไหมคะ” เสียงพูดหวานปนขำ

“ผมเป็นอย่างนั้นก็เพราะคุณ” ดีวาซตอบพร้อมกับหันหน้าไปสูดกลิ่นหอมจากแก้มใสของเจ้าของเสียง

“คุณทำอย่างนี้ทำไมคะ” เจ้าของเสียงหวานยังคงถามต่อขณะเดินอ้อมมาทรุดนั่งลงบนตักของดีวาซ ก่อนจะซุกหน้าลงกับซอกคอของอีกฝ่าย มือหนายกขึ้นลูบหัวเธออย่างอ่อนโยนพร้อมกับตอบขึ้นว่า

“ก็แค่วันนี้...เป็นวันที่หิมะแรกตก...ก็เท่านั้น”

2

โลเวลต้า : รุ่งสว่าง

รู้ไหมว่า มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความลับมากมาย เราไม่มีทางรู้จักใครสักคนได้เต็มร้อยเลย แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นพี่น้องของเรา ท่านหญิงมอลโลรีน่า เกรซ ก็เช่นกัน เธอเองก็มีความลับ

“พุ่มนี้เธอจะกลับบ้านอย่างนั้นหรือ มอลลี” เสียงทักจากประธานนักเรียนสาวดั่งขึ้น ในขณะที่เจ้าของห้องกำลังหยิบชุดราตรีสีเหลืองอ่อนออกมาจากตู้เสื้อผ้า

“อะ พุ่มนี่ฉันต้องออกงานกับคุณแม่” มอลลีตอบพร้อมส่งยิ้มขบขันไปให้โรเอลในร่างเด็กชายตัวน้อย ซึ่งกำลังจ้องกล้องเครื่องประดับอย่างจริงจัง เพื่อหาเครื่องประดับที่เหมาะสมกับชุดที่เธอเลือก

“เจ้าตัวน้อยกำลังทำอะไรอีกล่ะ เธอถึงได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างนั้น” ซาซ่าเอ่ยถามอย่างอารมณ์ดีพลางมองไปทางทิศที่รุ่นน้องสาวมองไป

ซาเรซู้ว่าตรงนั้นคือที่วางเปล่า แต่ในความว่างเปล่านั้น ไม่ได้ว่างจริงอย่างที่ตาเธอเห็น เพียงแค่เธอถาม เจ้ามังกรผู้แสนแตกต่างจากทินเซลก็ปรากฏร่างขึ้นพร้อมกับสร้อยไข่มุกสีเหลืองอ่อนและตุ้มหูมุกเข้าชุด และส่งยิ้มมาทางเธอ

“ผมกำลังหาเครื่องประดับให้มอลลีครับ”

‘ทำไมหมอนี่ถึงได้ดูเป็นผู้ใหญ่นักนะ’ ซาซ่าคิดอย่างพิศวงพลางพูดกับรุ่นน้องต่อว่า

“งานเลี้ยงสมาคมชมดอกไม้ละสิ สมาคมนี่ไม่เคยพลาดวันโลเวสต์ต้าสักครั้ง”

“ค่ะ” ท่านหญิงเกรซตอบกลับสั้นๆ ตามแบบฉบับของท่านหญิงเกรซ ขณะที่รับเครื่องประดับจากมือโรเอลพลางกล่าว “ขอบใจ” เบาๆ

“คิดเรื่องที่พักทาบทามไว้บ้างหรือเปล่า เธอเหมาะสมกับมันนะ” มือที่กำลังเปิดกระเป๋าเดินทางใบเล็กออกซะงักพร้อมกับเงยหน้าขึ้นสบดวงตาสีนิลของซาซ่าอย่างครุ่นคิด

ซาเรซ่าทาบทามให้เธอเข้ารับตำแหน่งประธานนักเรียนตั้งแต่ก่อนออกเดินทางไปตามเตก้า แต่ท่านหญิงเกรซก็ยังไม่ได้ให้คำตอบ เพราะอะไรนะเธอ เธอก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่ใช่เธอไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง แต่เพราะการเป็นประธานนักเรียนต่างๆ ที่ยังมีเรื่องอื่นต้องทำอีกมากมายมันสมควรจริงๆ เหรอ

“ยังมีคนเหมาะสมกับตำแหน่งนี้อีกตั้งหลายคนนี่คะ” ท่านหญิงเกรซตอบพลางเริ่มจัดเรียงของที่จำเป็นใส่กระเป๋า

“แต่ไม่มีใครเหมาะสมกับตำแหน่งนี้นักเท่าเธอ” ซาซ่าตอบกลับด้วยแววตาจริงจัง

“ฉันจะลองคิดดูนะคะ” ท่านหญิงเกรซตอบเหมือนกับครั้งที่แล้วที่ถูกทาบทาม รุ่นพี่สาวได้แต่ลอบถอนใจในคำตอบที่ไม่ค่อยถูกใจเธอนัก แต่ก็นั่นแหละ ท่านหญิงเกรซก็ยังคงเป็นท่านหญิงเกรซ เด็กคนนี่คงมีเงื่อนไขอะไรอยู่ในใจแน่ๆ ถึงได้ลังเลอย่างนี้

“เอาเถอะ ขอให้สนุกกับงานเลี้ยงแล้วกัน ไปละ ต้องไปจัดการงานที่ค้างค้างให้เสร็จก่อนจบวันโลเวสต์ต้า จะได้ปลดภาระเสียที” ซาซ่าลุกขึ้นพร้อมขยับแขนเพื่อยืดเส้นยืดสายเตรียมรับเอกสารมากมายที่รออยู่ที่ห้องของเธอ

“พี่คะ”

“หือ?”

“พี่ไม่สงสัยพายด์บ้างหรือคะ”

ซาซ่าหันกลับมามองสีหน้าของท่านหญิงเกรซพร้อมกับถามว่า “สงสัยอะไร”

“ก็ที่มาของเขา ความสามารถ แล้วก็จุดประสงค์ที่เขามาอยู่ที่นี่”

“เธอคิดว่าฟายด์จะทำร้ายแอมมิ่งนั้นหรือ” ซาซ่าถามกลับ

“เปล่าค่ะ ฉันก็แค่ตั้งข้อสังเกตเท่านั้น” ท่านหญิงเกรซตอบพลางส่ายหน้า

“ไม่รู้สิ เราคงทำได้แค่ดูเท่านั้น ไปนะ ฝันดีจะ แฮ่ อัจฉาเมลก็จริงๆ
อยากมึงงานอดิเรกอย่างนั้นบ้างจัง” ซาซ่าบ่นพร้อมกับเดินออกไป

“ฟายด์ โรเซล อาจไม่อันตรายอย่างที่มอลลี้กลัวก็ได้นะครับ” โรเอลพูด
ขึ้นขณะที่ป็นขึ้นไปนั่งบนเตียง

“หรือถ้าเด็กคนนั้นเป็นตัวอันตรายจริง พวกเราก็คงทำได้แค่ปกป้อง
แอมมิ่งจนสุดความสามารถนั้นแหละ จริงไหม”

“ครับ” โรเอลตอบ ในขณะที่ท่านหญิงเกรซหันไปคว้าหนังสือเล่มที่เพิ่ง
อ่านจบเมื่อคืน เพื่อจะเอาไปเก็บที่ชั้นในห้องหนังสือ แต่ขณะหยิบหนังสือนั้น
ที่คั่นซึ่งอยู่ใต้หนังสือก็หล่นลงบนพื้นโดยที่เธอไม่ทันสังเกต

“ฉันจะเอาหนังสือไปเก็บ จะไปด้วยกันไหม”

“ครับ” โรเอลตอบพร้อมกับลุกจากปลายเตียงอย่างรวดเร็ว แต่พอเหลือบ
เห็นสิ่งที่หล่นอยู่ข้างเตียง ก็ไม่วายร้องทักขึ้น “ที่คั่นหนังสือนั้น เราต้องสอดไว้
ในหนังสือหรือเปล่าครับ”

ท่านหญิงเกรซหันกลับไปมองก่อนจะก้มลงหยิบที่คั่นหนังสือขึ้นมา มัน
เป็นกระดาษแข็งสีน้ำตาลอ่อนที่ทำมาจากเยื่อไม้ ตรงกลางแปะดอกไม้จิ๋วที่มี
กลีบดอกห้ากลีบ จำนวนสามดอก มีสีชมพู เหลือง และน้ำเงิน ซึ่งวางเรียงกัน
เป็นรูปสามเหลี่ยม และด้านล่างของที่คั่นมีตัวอักษรเขียนกำกับว่า

...อ่อนหวาน...นุ่มนวล...ดงาม...

“มีอะไรหรือครับ มอลลี้”

“เปล่าหรอก เมาลงไปข้างล่างกันเถอะ” ท่านหญิงเกรซพูดพลางวางที่คั่น

ลงบนโต๊ะเช่นเดิม ก่อนจะเดินไปหาโรเอลที่กำลังเปิดประตูห้อง

“อ้าว! แอมมี เพิ่งกลับเข้ามาเหรอ...พ่ายด์ล่ะ...” เสียงท่านหญิงเกรซหาย
ไปพร้อมกับบานประตูที่เปิดลง เหลือไว้แต่ที่คั่นหนังสือซึ่งวางคว่ำหน้าลง เผยให้
เห็นตัวอักษรที่ด้านหลังอีกบรรทัดว่า

...ความลับไม่มีในโลก...

รุ่งสาง : วันโลเวสตา

“ท่านหญิงจะไปคนเดียวจริงๆ เหรอคะ” คาเมร่าเอ่ยขณะเดินตามแอมมี
ออกจากห้องนอน

“อืม ดูเหมือนทุกคนจะเหนื่อยๆ นะ แล้วฉันก็ไม่ได้ไปคนเดียวสักหน่อย
เธอก็ไปกับฉันด้วยไม่ใช่เหรอ คาเมร่า” แอมมีพูดขณะเดินไปหยุดหน้าห้องบัน
แล้วเปิดประตูออกเบาๆ

ภาพเมลกีที่หนึ่งชั้นเข้าซุกตัวอยู่กับโซฟาใหญ่ในห้องบัน ทำเอาแอมมีต้อง
ส่ายหน้าอย่างระอา เมลกีจะไม่ยอมออกจากห้องบันจนกว่าเธอจะทำงานที่ตั้งใจ
เอาไว้เสร็จ ซึ่งดูเหมือนตอนนี้ยังไม่ใช่เวลานั้น กระบะดินที่แห้งกรังนั่นคือ
คำตอบที่ดีที่สุด

“เมลกี เมลกี...ตื่นเถอะ ลูกไปนอนในห้องตัวเองไป” แอมมีร้องเรียก
พลางเขย่ามือเพื่อนเบาๆ เด็กสาวร่างเล็กค่อยๆ ปรี้อตาขึ้นมามองหน้าแอมมีอย่าง
งงๆ

“ว่า...งาย...นะ” เสียงงัวเงียถามกลับจนแอมมีฟังแทบไม่รู้เรื่องพร้อมกับ
เอียงหน้าหลบมือของทีนเซลที่แก้มจิ้มแก้มของเธออย่างซ้ำๆ

“ลูกไปนอนที่ห้อง”

เมลกีพยักหน้า แต่ก็ทำแค่เพียงเอียงตัวลงนอนราบไปกับโซฟาเท่านั้น
แอมมีเห็นอย่างนั้นก็หมดปัญญาปลุกเพื่อนผู้แสนขี้เซาของเธอ

“ปล่อยไว้แบบนี้จะดีเหรอคะ” คาเมร่าทัก เมื่อเห็นแอมมีเคลีผ้าทมคลุม
ตัวเมลกีแล้วก็ลุกขึ้น

“อย่างนี้แหละ นอนราบซะขนาดนี้ สงสัยคงนอนยาว ไปเถอะ ทินมาเร็ว” เด็กสาวตอบแล้วเดินออกจากห้องในขณะที่ทินเซลแอบเอานิ้วจิ้มแก้มเมลักก็อีกครั้งก่อนวิ่งตามแอมมีออกมา

“จะไปไหนแต่เช้าล่ะ แอมมี” เสียงทักจากด้านหลังทำให้แอมมีหยุดเดินแล้วหันมามอง

“ไปเยี่ยมแม่ค่ะ ท่านหญิงเกรซล่ะ”

“กลับบ้านล่ะ คินนี่ต้องออกงานกับคุณแม่”

“อ้อ” แอมมีพยักหน้าอย่างเข้าใจ สมาคมชมดอกไม้ส่งบัตรเชิญมาให้เธอเหมือนกัน แต่เธอปฏิเสธไป เพราะอยากใช้เวลาวันหยุดกับแม่

“แล้วจะไปแต่เช้าอย่างนี้เลยหรอคะ” แอมมีถามขณะออกเดินไปกับท่านหญิงเกรซ ส่วนทินนี่วิ่งไปหาโรเอลแต่แรก ซุบซิบอะไรกันอยู่พักหนึ่ง โรเอลก็ทำตาดูเหมือนจะห้ามทินเซล เจ้ามั่งกรน้อยของแอมมีก็จ๋อยไปเล็กน้อย ก่อนเถียงกลับเป็นชุดใหญ่ แอมมีกับท่านหญิงเกรซได้แต่ส่ายหน้ากับความลึกลับลุ่มๆ ดอนๆ ของมั่งกรทั้งสอง

“ไม่เข้าหรอก วันนี้ต้องไปหลายที่ เดี่ยวต้องแวะไปรษณีย์กลางเพื่อรับของให้คุณแม่ด้วยนะ คินนี่คงไม่ได้กลับมาอนที่นี้”

ทั้งสองเดินคุยกันเรื่อยมาจนถึงลานจอดรถม้าส่วนตัวของตึกเลตเตล ท่านหญิงเกรซก็ขอแยกไปทางห้องสมุดเพราะต้องการยืมหนังสือไปอ่านที่บ้าน แอมมีโบกมือลาพร้อมกับลากทินเซลที่ดูเหมือนยังอยากจะทะเลาะกับโรเอลต่อขึ้นรถม้า แล้วออกจากโรงเรียนไป

“ทะเลาะอะไรกับทินนี่นเธอ” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขณะที่เลือกหยิบหนังสือเกี่ยวกับดอกไม้ออกมาสองสามเล่ม

“เรื่องไร้สาระครับ เมื่อวันก่อนผมสอนให้ตั้งพลังจากสสารจำพวกของเหลววันนี้เขามาถามวิธีทำให้น้ำพุที่หน้าโรงพยาบาลลาครอสกลายเป็นสีทอง”

ท่านหญิงเกรซหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อฟังโรเอลพูดอย่างระอระ

“น้ำพุสีทอง ทินจะทำไปทำไม”

“เขาว่าจะทำเป็นของขวัญให้คุณแม่ของแอมมีครับ เหตุผลก็น่าช่วยคืออยู่
หอรอก แต่สีหน้าคนขोनี่สิครับเหมือนกับจะเอาไปทำอย่างอื่นมากกว่า” โรเอล
ตอบพลางหยิบหนังสือภาษาดอกไม้่ออกมาเล่มหนึ่ง

ดีที่ตอนนี้ยังเข้ามา ก็ไม่ค่อยมีคนในห้องสมุด ไม่อย่างนั้นคนทั่วไปคง
ได้เห็นท่านหญิงเกรซผู้งดงามกำลังหัวเราะคิกคักกับชั้นหนังสืออยู่คนเดียว แถม
ข้างๆ ยังมีหนังสือลอยตัวเคลื่อนที่ตามท่านหญิงได้แน่ๆ

“แล้วจะสอนเขาไหมล่ะ” ท่านหญิงเกรซถาม

โรเอลสอดหนังสือกลับเข้าที่เดิม ก่อนจะตอบพร้อมกับถอนหายใจว่า “ก็
คงต้องสอนแหละครับ เพราะเห็นคนอื่นใด ถ้าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงต่อเผ่าพันธุ์
พวกเรา ก็ขัดขืนเกลเล่เลียนไม่ได้หรอกครับ”

“นั่นสินะ ว่าแต่ พวกเรายังไม่ได้บอกเรื่องนั้นกับแอมมีเลยนะ” เพราะคำ
ว่า ‘เกลเล่เลียน’ ไปสะกิดเรื่องราวที่ได้ต้นโมนาขึ้นมา ท่านหญิงเกรซจึงถาม
ออกไปอย่างนั้น แต่เธอก็รู้คำตอบของมังกรน้อยดีว่า เขาจะตอบเช่นไร ไม่อย่าง
นั้นตั้งแต่กลับมาโรเอลต้องเตือนให้เธอบอกเรื่องนี้กับทุกคนแล้ว

“มันยังไม่ถึงเวลาหอรอกครับ มอลลี แค่ความทรงจำของผมมันยังไม่พอ
ที่จะให้คำตอบแก่เดรกเกอร์ของมังกรสีทอง พวกเราต้องหาเศษความทรงจำอื่น
เพื่อยืนยันเรื่องราวด้วยครับ”

‘เศษความทรงจำ’ โรเอลเรียกมันอย่างนั้น แต่ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ พวก
เธอต้องหามังกรหัวหน้าเผ่าตัวอื่นๆ ให้เจอ เรื่องราวทั้งหมดจึงจะปรากฏออกมา
ดังนั้น ท่านหญิงเกรซจึงทำได้แค่ปล่อยให้ทุกคนเข้าใจว่า เธอสามารถใช้พลังได้
เพราะพิศุชาอินแบบเป็นทางการ

ตอนนี้ก็คงทำได้แค่นี้เท่านั้น...

“งั้นเดี๋ยวผมไปหาเจ้าตัวยุ่งก่อนแล้วกันนะครับ ป่านนี้คงบ่นเป็นหมื่น
ฝั่งแล้วละ” โรเอลพูด ขณะที่ท่านหญิงเกรซเดินออกจากห้องสมุดเพื่อไปขึ้นรถ
ม้าของครอบครัวเธอ

“จ๊ะ ผากส์สวัสดิ์คุณแม่ของแอมมีด้วยนะ”

“ครับ” โรเอลตอบพร้อมกับหายตัวไปจากคลองสายตาของเธอ

ท่านหญิงเกรซก้าวขึ้นรถพลางสั่งว่า “ไปโปรษณีย์กลางจ๊ะ”

โปรษณีย์กลางคลาดล่าไปด้วยผู้คน อาจเพราะวันนี้เป็นวันโลเวสด้า
ผู้คนจึงนิยมใช้โปรษณีย์ส่งฮาเดมาดาให้บุคคลอันเป็นที่รักซึ่งอยู่ทั่วทุกแห่งของ
ลาโคน่า เป็นเรื่องดีถ้าเราสามารถส่งและได้รับของขวัญจากคนที่เรารักในวันที่ดีเช่นนั้น
แต่สำหรับบุคคลธรรมดาที่ต้องมารับส่งของปกติ วันนี้นับเป็นวันที่เลวร้าย
วันหนึ่ง

แม้จะมีระบบการจัดการที่ดีเยี่ยม และบุคลากรของโปรษณีย์จะทำงาน
ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แต่ผู้มารับบริการก็ยังคงต้องรอคอยนานกว่าเวลาปกติ
อยู่ดี ท่านหญิงเกรซมาถึงที่ทำการโปรษณีย์ก่อนเวลาเปิดทำการปกติถึงหนึ่ง
ชั่วโมง แต่เธอก็ยังซ้ำว่าผู้มารับบริการคนอื่นๆ อีกเกือบร้อยคน เนื่องจาก
ตั้งแต่คืนวันหิมะแรกตกโปรษณีย์จะเปิดยาวไปจนถึงหลังเที่ยงคืนวันโลเวสด้า

ช่างเป็นงานที่หนักหนาและไร้สัญญาณเตือนล่วงหน้า เพราะใครจะรู้ว่า
หิมะแรกจะตกวันไหน จริงไหม? ดังนั้น จึงมีคำพูดตลกปนแฉกดันตีตลก
พนักงานโปรษณีย์หลายคนว่า ‘ผู้โชคดีแห่งปีคือผู้ที่อยู่ต่อรับหิมะแรก’

เวลาใดที่หิมะเกล็ดแรกเริ่มตกกระทบพื้นดินในลาครอส ทิวทังลาโคน่า
จะตื่นขึ้นจากการหลับใหล เหมือนดั่งพลูแห่งความรักและความสุข ได้ระเบิดที่
ใจกลางน่านฟ้าของลาโคน่า ร้านค้า สถานที่ราชการ สถานบริการทุกที่จะ
พร้อมใจกันเปิดให้บริการจนถึงวินาทีสุดท้ายของวันโลเวสด้า งานเลี้ยงจะถูกจัด
ขึ้นอย่างเร่งด่วน ความสุขจะหลังไหลมาสู่ดินแดนใจกลางโลกแห่งนี้ และ
ทุกอย่างจะจบลงพร้อมกับการเริ่มต้นวันใหม่ในดินแดนที่ปกคลุมไปด้วยสีขาว

พวกเราเฝ้ารอวันนี้ เพื่อก้าวผ่านความทุกข์โศกไปสู่ดินแดนแห่งเดิมซึ่ง
ได้รับการชำระล้าง เพื่อเริ่มต้นชีวิตปกติอย่างมีความสุขหลังจากมอบความสุขให้
ผู้อื่น เราเรียกวันที่ต่อจากวันโลเวสด้าว่า ‘เฮพีว้า’ ซึ่งถือเป็นวันขึ้นปีใหม่ของ
ลาโคน่า ตั้งแต่อดีตจนถึงเดี๋ยวนี้ ชาวลาโคน่าก็ยังคงให้ความสำคัญกับวันนี้
ไม่น้อยไปกว่าวันที่ 1 มกราคม ของทุกปีซึ่งเป็นวันปีใหม่สากล

“หมายเลข 2854 เชิญที่ช่องบริการ 8 ค่ะ” เสียงเรียกจากพนักงาน

ไปรษณีย์สาวร่างเล็กทำให้ท่านหญิงเกรซหลุดจากภวังค์ ก่อนจะเดินไปที่ช่องบริการตามเสียงประกาศเรียก เธอรับกล่องขนาดกลางแล้วกล่าวขอบคุณพนักงานด้วยมารยาทอันดีก่อนจะถอยออกมา เพื่อให้ผู้มารับบริการคนต่อจากเธอเข้าไป แต่เท่าเจ้ากรรมดันไปเหยียบเท้าของใครอีกคน

“โอ๊ย!” เสียงร้องของคนที่อยู่ข้างหลังดังขึ้น เพราะโดนส้นรองเท้าส้นสูงของเธอเหยียบเข้าไปเต็มๆ ทำให้ท่านหญิงเกรซตกใจ รีบหันกลับไปดูจนลืมนึกว่าตัวเองถือกล่องอยู่ กล่องเจ้ากรรมก็เลยปะทะกับหน้าอกฝ่ายตรงข้ามเข้าเต็มๆ บึ๊ก!

เสียงปะทะทำให้เด็กสาวหน้าซีดเผือด ร่างสูงของผู้ชายทร้ยเซถอยหลังไปพร้อมกับยกมือขึ้นแนบอกเหมือนราวกับจะช่วยลดความเจ็บปวดลงได้บ้าง แต่ลำพังท่าทางของอีกฝ่ายก็ทำให้ท่านหญิงเกรซตกใจอยู่แล้ว แต่สิ่งที่น่าตกใจเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ การได้รู้ว่าคู่กรณีของเธอคือ ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนเจ้าของดวงตาสีเขียวที่กำลังแสดงความเจ็บปวดออกมาอย่างชัดเจน

‘พาเรช คาเลอกูล...เขามาทำอะไรที่นี่’

“ขอ...ขอโทษค่ะ คุณเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

พาเรชสุดหายใจลึกพร้อมกับพยายามยืดตัวขึ้น แล้วใช้มือดันร่างบางให้ออกจากการขวางทางผู้มารับบริการคนอื่น ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งกับเก้าอี้ยาวซึ่งจัดวางไว้ที่ด้านหน้าไปรษณีย์อย่างหมดแรง

“ถามได้คุณ ก็เจ็บนะสิ โอ๊ย”

ท่านหญิงเกรซถือกล่องยื่นมองชายหนุ่มอย่างงงๆ ไม่รู้จะทำอย่างไร

“อ้าว คุณ วางกล่องนั้นก่อนดีไหม จะถือให้หนักทำไม ผมไม่แฉงความเอาผิดมันข้อหาทำร้ายร่างกายหรอกน่า กอดซะแน่นเขียว”

คำพูดอย่างขำปนแดกดันนั้นทำให้ท่านหญิงขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“คุณ...หายเจ็บหรือยัง...คะ”

“ยังครับ คุณผู้หญิง และจะดีมากถ้าได้น้ำสักแก้ว” พาเรชพูดพร้อมเมงยหน้าส่งยิ้มเจ้าเสน่ห์ไปที่เพื่อนของน้องสาวที่ดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ และรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจสาวฯ ละลายดูเหมือนจะไม่ได้อลับกับ

ท่านหญิงเกรซ เพราะพอเด็กสาวเห็นว่าเขาขอน้ำ เธอก็หันซ้ายหันขวาเพื่อหา
เคาน์เตอร์จำหน่าย ก่อนจะวางกล่องไว้ข้างๆ ชายหนุ่ม แล้วเดินไปยังเป้าหมาย
ทันที

“นี่คะ” เด็กสาวพูดพร้อมยื่นแก้วชาร้อนให้ชายหนุ่ม

“ขอบคุณครับ”

“คุณมาทำอะไรที่นี่คะ” ท่านหญิงเกรซถาม

พาราชสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แล้วหยิบจดหมายแจ้งรับของออกมา
ให้เด็กสาวดู

“เพื่อนผมฝากมารับของแทนนะ วันนี้เขาต้องออกเดินทางไปที่อื่น เลย
ไม่มีเวลามา คุณละ อ้อ มารับของเหมือนกันละสิ” พาราชพูดพลางเหลือบไปที่
กล่องของคู่กรณี

“คะ เพราะวันนี้ทางการส่งของถึงบ้านนี้คะ แล้วคุณได้ของหรือยังคะ”

ท่านหญิงถามอย่างเป็นห่วง เพราะเธอจึงทำให้เขาต้องพลาดการรับของ

“ยังครับ ผมเพิ่งมา ว่าแต่คุณไปงานวันนี้หรือเปล่า”

“คะ?” การเปลี่ยนเรื่องอย่างกะทันหันของชายหนุ่มทำเอาเด็กสาวงง

“งานของสมาคมชมดอกไม้ คุณไปหรือเปล่า” พาราชถามย้ำ

“ไปคะ ทำไมคะ” ท่านหญิงเกรซตอบพลางก้มลงหยิบกล่องส่งให้คนขับ
รถม้าของเธอที่เพิ่งนำรถเข้ามาเทียบที่บันไดทางเข้าไปรษณีย์

“เปล่า คุณไปเถอะ ผมดีใจแล้ว ขอบคุณที่เลี้ยงชา” ใบหน้าหนึ่งของท่าน
หญิงเกรซเหมือนจะยิ้มยิ้มออกมานิดหน่อยกับท่าทางยกแก้วชาขึ้นขอบคุณ
ของชายหนุ่ม แต่เธอก็ไม่ได้ยิ้มออกมาจริงๆ เธอทำเพียงแค่อ่านคำขอโทษเบาๆ
พร้อมกับยกกายเป็นเชิงลา แล้วก้าวขึ้นรถม้าไป ปล่อยให้ชายหนุ่มเฝ้ามองตามรถ
ม้าไปอย่างไม่เข้าใจ

‘...พี่เคยไปทำอะไรเขาหรือเปล่า เขาถึงไม่ชอบหน้าพี่...’ คำพูดของน้อง
สาวแวบเข้ามาในสมอง

“ทำอะไร ก็ไม่เห็นเคยทำนี่นา” พาราชบ่นกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะโบกมือ
ให้หญิงสาววัยกลางคนที่เดินออกมาจากด้านในไปรษณีย์

“แม่คุยกับคุณลุงเรพาร์ตแล้วเหรอคะ”

“จ๊ะ แล้วลูกมานั่งทำอะไตรงนี้ ไหนว่าจะมาเอาของให้เพื่อนเลยขอติดรถมากับแม่” เบลเลลานี คาเลอกูล เอ่ยถาม

“ไม่มีอะไรหรอกคะแม่ แค่เกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย แต่ผมได้ค่าเสียหายแล้ว ว่าแต่แม่คะ คินนี่แม่มีคู่คงหรือยัง”

“ยัง พ่อของลูกเขาไม่ไปกับแม่นะสิ เขาต้องไปอีกงาน ทำไม จะไปกับแม่เหรอ” เบลเลลานีถามกลับด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

พาเรชพูดลุกขึ้นพร้อมกับโอบร่างเล็กของผู้เป็นแม่แล้วอ่อนเหมือนเมื่อครั้งยังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ว่า

“เน่ลีคะ แม่ของผมสวยจะตาย เดี่ยวมีคนมาจีบ แม่ นั่งรถตรงนี้แป๊บนะคะ เขาเรียกผมแล้ว” พูดจบก็ผละจากแม่ไปที่ช่องบริการที่ได้ยินเสียงประกาศทันที ปล่อยให้ผู้เป็นแม่ที่ทรุดตัวนั่งลงกับเก้าอี้มองตามหลังลูกชายอย่างแปลกใจ

ลูกชายของเธอเป็นหนุ่มลั้ลมที่กำลั้งเนื้อหอม แต่เขากลับเลือกที่จะออกเดินทางไปยังที่ต่างๆ เพื่อทำธุรกิจด้วยตัวเอง ทั้งหน้าตา การศึกษา ครอบครัวยหรือแม่แต่การงาน พาเรช คาเลอกูล ไม่ได้น้อยหน้าใคร เสียแต่ว่า ยังไม่มีคู่รักเป็นตัวเป็นตนเท่านั้น ปกติจะหลบหลีกไม่อยากจะออกงานสังคมนกับเธอจะตายวันนี้ทำไมมาแปลก

“หรือว่า...เกิดไปปิ้งสาวที่ไหนเข้าแล้วหรือไงนะ ลูกฉัน”

3

โลเวस्ता : ยามสาย

เมลก็ฝันเห็นถ้วยสีทองอร่าม เธอมองเห็นมันจากที่ที่อยู่ใกล้มาก แต่กลับคว้ามันไม่ได้ ดังนั้นเธอจึงได้แต่เพ่งมองถ้วยใบนั้น แล้วพยายามเค้นข้อมูลในความทรงจำออกมาให้มากที่สุด แต่ก็นึกไม่ออกว่า ถ้วยที่ใบอย่างประณีตใบนั้นเป็นผลงานของใคร

ถ้วยใบนี้มีขนาดเท่าสองฝ่ามือ ขอบปากบางเฉียบแต่ก็มันเรียบเพื่อไม่ให้บาดมือ เหมือนกับไม้ไผ่ที่ขึ้นโดยฝีมือมนุษย์ ลวดลายไม่บ่งบอกยุคสมัย มีสัญลักษณ์แปลกๆ สลักอยู่รอบๆ ขอบถ้วยด้านบน ต่ำลงมาตอนกลางของถ้วยเป็นภาพคล้ายพิธีกรรมบางอย่าง แต่ไม่รู้ว่าเป็นพิธีกรรมอะไร เธอรู้เพียงว่าพวกเขาใช้ไฟทำอะไรบางอย่างกับถ้วยใบนี้

“...เมลก็ เมลก็ ตื่นเถอะน่า นี่มันสายมากแล้วนะ” เสียงพี่ซาซ่าดังแทรกเข้ามา ภาพถ้วยนั้นจึงจางลงเรื่อยๆ สุดท้ายก็หายไปจากความทรงจำของเด็กสาวที่กำลังลืมตาขึ้นในที่สุด

“พี่ซาซ่า” เมลก็เรียกคนปลูกพร้อมลุกขึ้นขี้ตาดอย่างจ้วงเจียงเหมือนเด็ก

“เฮ้อ ตื่นสักที ไม่หนาวหรือไง หิมะเริ่มตกหนักแล้ว”

เมลก็หันมองไปนอกหน้าต่าง ภาพที่เห็นด้านนอกทำเอาเด็กสาวตาสว่าง

ทันที

“หิมะ! ตกมากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

“คงเริ่มตกหนักตั้งแต่เมื่อเช้า ว่าแต่เธอเข้านอนตอนไหนเนี่ย”

เมลก็ส่ายหน้า เธอจำได้ว่า ผสมดินแล้วต้องทิ้งไว้รอเวลาให้ส่วนผสมเข้ากันได้ดี ระหว่างที่รอก็นั่งจ้องกระเบื้องดินไปเรื่อย ๆ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พี่ชายเข้ามาปลุกนี่แหละ ว่าแต่เมื่อก็เธอฝันเรื่องอะไรนะ เหมือนเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากๆ แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

“อ้าว คนเรา นอนตอนไหนก็ไม่รู้ วันนี่ก็ต้องไปประชุมที่ตึกกลาง เธอจะไปไหนหรือเปล่า”

“ว่าจะไปพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเหนียวนะค่ะ แล้วก็จะไปทอดหมายเหตุขงลาครอสด้วย อยากศึกษาประวัติของอีตาแอสล่าให้มากกว่านี้หน่อย”

“แต่พี่ว่า เธอควรไปอาบน้ำสระผมเสียหน่อยดีกว่า เพราะสภาพตอนนี้...”
 ซาซ่าหยุดพูดแค่นั้นพลางส่ายหน้าเหมือนรับสภาพรุ่นน้องสาวไม่ได้ เป็นเหตุให้เมลก็กระโจนเข้าห้องน้ำในห้องปั้น ก่อนจะร้องโหยหวนออกมา

“อ้าย!...ผมซ้า”

เสียงร้องดังยาวต่อเนื่องจนคนที่เดินผ่านห้องปั้นต้องเปิดประตูเข้ามาดูสถานการณ์อย่างตกใจ “เกิดอะไรขึ้น”

ซาซ่าส่ายหน้าขณะนี่ยังอุตุอยู่พร้อมบ๊วยปากไปทางห้องน้ำที่เด็กสาวตัวเล็กกำลังเดินออกมาด้วยสีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“พี่ซาซ่า ฟายด์ แอ่แล้ว”

“ก็พอรู้หรือกว่า สภาพเธอตอนนี้มันค่อนข้างจะแย่นะ แต่ถึงกับร้องโหวกโหวกโวยวายอย่างนี้ ช่างไม่สมกับเป็นเธอเลย เมลก็” ซาซ่าเอ่ยปรามเมื่อเห็นท่าทางขาดสติของอีกฝ่าย

ยิ่งโดนรุ่นพี่สาวตำหนิอย่างนั้น เมลก็ก็ยังอยากร้องไห้ออกมาจริงๆ เมลก็ว่า พอร์ซีเลน คือเด็กสาวผู้แสนร่าเริงและมองโลกในแง่ดี ด้วยร่างกายที่เล็กกว่าเด็กสาวในวัยเดียวกัน ทำให้เธอดูเหมือนน้องน้อยผู้น่ารักเสมอ และด้วยความที่เป็นลูกคนเดียว เธอจึงกลายเป็นเจ้าหญิงตัวน้อยๆ ของครอบครัวช่างปั้นระดับโลก เด็กสาวเลือกเส้นทางนักปั้นรูปเหมือนตามผู้เป็นพ่อ เดิมเต็ม

การเป็นนักปั้นอัจฉริยะด้วยเทคนิคจากนักปั้นแนวสร้างสรรค์ของผู้เป็นแม่ ทั้งหมดนั้นหล่อหลอมให้เด็กสาวคนนี้มีทั้งด้านที่มีเหตุผลและไร้เหตุผลผสมผสานกันอย่างกลมกลืน

เพราะเมลก็ของเด็กสาวน้อยในครอบครัวช่างศิลป์ เธอจึงตามใจผู้เป็นแม่โดยการไว้ผมยาว และแต่งแต้มสีสันท่อนๆ บนใบหน้าอยู่เสมอ ผมสีส้มแดงหยักศกถูกปล่อยให้ยาวโดยไม่เคยตัดสั้นเลยสักครั้ง เนื่องจากผู้เป็นแม่รักการปั้นเครื่องประดับกระจุกกระจิมและส่งมาให้เป็นประจำ เธอแต่งตัวแบบสบายๆ ค่อนไปทางเสปซน ซึ่งเห็นได้จากกางเกงขาสั้น เอี๋ยม กระโปรงสั้น นั่นคือเสื้อผ้าของเมลที่ทุกคนเห็นจนคุ้นตา

...แต่ตอนนี้ปัญหาใหญ่ได้เกิดขึ้นแล้ว

“ผมของเธอ...” ฟายด์หักขณะที่เอื้อมไปแตะเส้นผมสีส้มแดง ที่มีสีแดงเข้มเกาะติดจนแข็งกรังเป็นหย่อมๆ อยู่ทั่วทั้งศีรษะ

“เมื่อวาน ตอนย่าตินฉันลองใช้น้ำผสมดินหลายๆ ชนิดใส่ลงไป”

“แล้วเธอก็ไม่ระวัง ทำให้น้ำพวกนั้นกระเด็นมาเปื้อนผม” ซาซ่าพูดต่ออย่างนึกได้ เพราะเมื่อคืนตอนเธอเข้ามาเมลก็กำลังย่าตินอย่างที่บอกจริงๆ

“คะ ปกติฉันจะใส่หมวกป้องกันนะ แต่เมื่อวานมันรีบจริงๆ ฉันลืมใส่หมวกอ๊ะ ทำงี้ดี”

“ก็ไปล้างออกสิ...ไม่ได้เหรออ” ฟายด์ถามกลับอย่างไม่เข้าใจ เมื่อเมลก็ส่ายหน้าปฏิเสธคำแนะนำของเธอ

“ปัญหาก็คือ สีพวกนี้มันล้างไม่ออก ทำงี้ดีล่ะ ฟายด์” เมลก็ถามพลางโอดครวญ

ซาซ่าเลยต้องรีบพูดต่อว่า “ใจเย็นๆ นะ อย่างมากก็แค่ตัดออก หรือเธอไม่ยอมตัดผม”

เมลก็ส่ายหน้าไปมา “เปล่า ที่กังวลอยู่เนี่ยไม่ได้เกี่ยวกับตัดหรือไม่ตัดปัญหามันอยู่ที่แม่ฉันต่างหาก ท่านเป็นพวกคลั่งผมยาวมากๆ ถ้าฉันตัดผมมีหวัง แฮ็...แย่งง”

“โอเอ๊ย เรื่องแค่นี้เอง นึกว่าอะไร ไม่เห็นต้องกังวลเลย คุณพ่อคุณแม่

ของเธอ นะ ยังไม่มาเยี่ยมเธอช่วงนี้หรือหน้า กว่าพวกท่านจะมา ผมเธอก็หน้าจะยาวทันแล้ว”

“จริงหรือพี่ซาซ่า จริงหรือฟายด์” เมลก็ถามย้ำ

“จริงจะ ไม่ต้องห่วงนะ” ฟายด์ตอบ

เมลก็ฟังอย่างนั้นแล้วก็ยิ้มออกมาอย่างมีแผน แต่พอเงยหน้าขึ้นมองซาเธาก็ต้องผิดหวัง เพราะรุ่นพี่สาวซึ่งตัดบทไปก่อนหน้านี้

“พี่บอกแล้วว่า พี่ต้องไปประชุม ยังไงก็ฝากด้วยนะฟายด์”

พูดจบซาซาก็ซึ่งเดินออกจากห้องไปเลย เป็นเหตุให้เมลก็หันมาหาเหยื่อคนที่สองแล้วพูดขึ้นว่า

“ตัดผมให้หน้อยสิฟายด์”

“ทำไมไม่ไปให้ร้านตัดผมเขาทำละ”

“ไม่ออกไปคนเดียวนะสิ ไปร้านทำผมในวันแห่งความรักอย่างนี้ มีหวังกว่าจะได้ออกมาก็เย็นพอดี นะ นะ นะ ฟายด์ ตัดให้หน้อย ปกติแม่ฉันเป็นคนตัดให้ แต่ตอนนี้...”

ยิ่งถูกเพื่อนรบเร้าอย่างนี้ ฟายด์ก็ยิ่งหนักใจ

“เธอแน่ใจในฝีมือของฉันนี่หรือ เกิดตัดแหงไปไม่รู้ด้วยนะ”

“เอาเถื่อน่าฟายด์ เธอทำได้อยู่แล้ว” เพื่อนสาวร่างเล็กพูดพลางเขย่าแขนฟายด์อย่างออตออ่อน สุดท้ายคนถูกรบเร้าก็ต้องยอมอยู่ดี

“งั้นก็ไปอาบน้ำสระผมก่อนไป”

“เฮ้ย งั้นฉันไปอาบน้ำก่อนนะ”

พูดจบก็วิ่งออกจากห้องไป เพราะกลัวเพื่อนจะเปลี่ยนใจ ปล่อยให้ฟายด์ถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะหันหน้าไปทางหน้าต่างแล้วพูดกับตัวเองว่า

“...เดี๋ยวค่อยไปก็ได้มั้ง”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา...

“เธอนี่เก่งไปซะทุกอย่างจริงๆ นะฟายด์ ขนาดไม่เคยทำนะเนี่ย ตัดเสียสวยเลย” เมลก็พูดขณะจัดทรงผมที่ตัดเอาสีที่เปื้อนออกไปหมดแล้ว

“แต่มันก็สั้นกว่าที่เราคิดไว้นะ” ฟายด์ตอบพลางวางกรรไกรลงบนถาดที่ เมลเดออร์ถือรออยู่ ก่อนจะเดินเข้าไปช่วยจัดทรงผมให้เพื่อนพลางพูดว่า

“เพราะผมเธอหยักศก พอตัดอย่างนี้ปลายผมเลยดูยุ่งไปหน่อย แต่ไม่เป็นไร ใช้ครีมจัดทรงดีๆ ก็น่ารักดีเหมือนกัน”

“ฉันไม่เคยตัดผมสั้นขนาดนี้เลย แต่แบบนี้ก็เบาหัวดีเหมือนกันนะ” เมลก็พูดขณะหันไปยิ้มขอบคุณเพื่อน ก่อนจะรับหมวกที่เข้ากับชุดมาใส่

“แหม อย่างนี้ก็ยิ่งดูจะโปโลไปใหญ่สิ คิกๆ แต่ไม่เป็นไรหรอก จริงไหม ฟายด์”

“จ้า ระวังแค่อายุไปปรับของกินจากคนแปลกหน้าก็แล้วกัน” ฟายด์ตอบ กลับด้วยรอยยิ้มพราย

“ฟายด์อ๊ะ”

“คิกๆ ไปกันเถอะ ฉันขอติตรถม้าเธอไปที่หอนาฬิกาหน่อย เธอผ่านแถว นั้นไม่ใช่เธอ”

“อ้อ ว่าแต่เธอจะไปที่หอนาฬิกาทำไม...หรือว่า...” เมลก็มองเพื่อนสาว อย่างสนใจ ในวันที่หิมะตกหนักอย่างนี้จะไปสถานที่น่าเบื่ออย่างหอนาฬิกาทำไม กัน ถ้าไม่ใช่หนีใครไว้

“คิดอะไรของเธอ ฉันจะเอานาฬิกาไปซ่อมที่ตรอกคอลลอร์คต่างหาก”

“จ้า จ้า เฮ้อ สงสารพี่ซาซ่าจ้งน้ำ ขนาดวันโลเวสตัวยังต้องทำงานเลย”

เสียงของเมลก็ดังไปทั่วทางเดินในตึกเลตเตล ไม่นานก็ค่อยๆ เบาลง จน เลื่อนหายไปกับเสียงฝีเท้าม้าที่ออกห่างจากตัวตึก หึ่งไว้แต่ความเงียบอันเป็น มนตร์ขลังของอาคารแห่งเกียรติยศของเดอลาเรีย

11.07 น. : หอจดหมายเหตุแห่งลาครอส

กว่าสองชั่วโมงที่เมลก็เข้ามาถึงหอสมุด เธอใช้เวลาทั้งหมดไปกับการขน หนังสือและเอกสารเกี่ยวกับผลงานและชีวประวัติของ แอชล่า มาร์ติน แต่ ดูเหมือนจะเสียเวลาเปล่า เพราะข้อมูลส่วนใหญ่ที่ได้ก็เป็นข้อมูลที่เธอรู้อยู่แล้ว

“เพราะเขาเป็นคนที่ไซคาแลมหรือเปล่านะ ที่นี่ถึงไม่ค่อยมีเรื่องราวของเขา”

เมลก็พึมพำกับตัวเองพร้อมกับปิดหนังสือเล่มหนาลง

การอ่านอะไรนานๆ ทำเอาสาวน้อยปวดตาไม่น้อย ยิ่งปกติก็ไม่ใช่คนรักการอ่านอย่างทำหนังสือเธออยู่แล้ว อาการปวดหัวจึงเริ่มแสดงทันทีที่เด็กสาวเงยหน้าขึ้นจากปกหนังสือ

เด็กสาวหลับตาลงเพื่อหวังจะไล่อาการปวดเมื่อยของตา แต่เพราะหลับตาเร็วไปหน่อย มือเจ้ากรรมที่กำลังย้ายหนังสือเล่มใหญ่เลยลดระดับลงทำให้หนังสือที่เธอถืออยู่ไปชนกองเอกสารเครื่องปั้นซึ่งเป็นเอกสารกองต่อไปที่เธอต้องอ่านหล่นลงพื้นไปทั้งกอง

“โธ้ย! แยมแล้วเรา”

เพราะแรงปัดทำให้กองเอกสารตกกระจายไปทั่วพื้น เสียงของมันทำให้เด็กหนุ่มที่กำลังอ่านหนังสืออยู่อีกมุมหนึ่งหันมามอง แล้วเขาก็ต้องสงสัยมากขึ้นว่า เด็กหญิงตัวน้อยมาทำอะไรในหอจดหมายเหตุแห่งนี้

“ซุ่มซุ่มจริงๆ แล้วจะเรียงยังไงล่ะเนี่ย” เมลก็บ่นกับตัวเองเบาๆ ขณะพยายามรวบรวมเอกสารให้เข้ามาอยู่รวมกันให้เร็วที่สุด

“ถ้าเธอทำอย่างนั้น เธอจะเรียงมันให้กลับมาเป็นเหมือนเดิมไม่ได้นะ” เสียงหนึ่งทักขึ้น ขณะที่เมลก็เอื้อมหยิบเอกสารสองสามแผ่นจากใต้ชั้นหนังสือใกล้ๆ และเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมอง สายตาเธอก็ปะทะกับดวงตาสีน้ำตาลเข้มหลังกรอบแว่นกลมใสคู่หนึ่ง ก่อนจะเลื้อบเห็นในมือเขามีเอกสารที่คล้ายๆ กับของเธออยู่

“คะ?”

“เอกสารนี้ ถ้าเธอเก็บอย่างนั้น เธอจะเรียงมันผิดลำดับ” เด็กหนุ่มใส่แว่นยังคงพูดย้ำคำเดิม

“อ้อ ไม่ใช่ไรคะ ฉันเรียงมันได้” เมลก็ตอบกลับอย่างสุภาพ เพราะเธอไม่แน่ใจว่าเขาอายุเท่าไร ขนาดเธอยังไม่ได้ยื่นเทียบความสูง เธอก็รู้ว่าเขาตัวสูงมาก ถ้าเธอยื่นหัวจะถึงไหล่เขาหรือเปล่ายังไม่รู้เลย

“เธอครับ จินนี่เอกสารของเธอ มันปลิวไปตรงนั้น” เมลก็สะดุ้งลุกขึ้นพร้อมกับรับเอกสารโดยที่สายตาเลื้อบไปมองตามเด็กหนุ่มคนนั้นซึ่ง

‘คนนั้นเอง เขาเข้ามาอ่านตั้งแต่ก่อนเธอมาแล้วนี่นา’

‘ขอบคุณค่ะ’

‘ไม่เป็นไรครับ’ เด็กหนุ่มตอบกลับ ก่อนจะเดินกลับไปนั่งที่ของตัวเอง

เมลก็จับเอกสารทั้งหมดตอกกับพื้นเบาๆ ให้เข้าที่ แล้วเริ่มก้มมองหาเลขหน้ากระดาษ เพื่อจัดเรียงใหม่

ผ่านไปเกือบนาที เมลก็ก็ยังหาหมายเลขหน้าหรือสัญลักษณ์บ่งชี้ไม่ได้ ตอนนี้อเองเธอถึงเข้าใจคำพูดของเด็กแว่นคนนั้น คิดได้อย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะเลื่อนไปมองแผ่นหลังเจ้าของคำเตือนที่ดูเหมือนจะหลุดโลกไปอยู่ในหนังสืออย่างที่เคยเห็นท่านหญิงเกรซเป็นบ่อยๆ

‘เอาไงดี...เข้าไปขอให้เขาช่วยเรียงให้ดีกว่าไหมนะ’

ปากก็พูดอย่างนั้นแหละ แต่ข่าเจ้ากรรมนะเดินไปหาเขาแล้วตามนิสัยที่ชอบทำก่อนคิด พอพูดจบประโยค เด็กสาวร่างเล็กเหมือนเด็กหญิงก็ไปยืนอยู่ข้างๆ ผู้หวังดี แต่ไม่ทราบชื่อเสียแล้ว

‘มีอะไรหรือครับ’ เด็กหนุ่มเงยหน้าจากหนังสือที่อ่านแล้วถามขึ้น

‘เอ่อ...เมื่อกี้ฉันไม่รู้ว่ามีเลขหน้ากำกับไว้จะอะไรรึเปล่า ก็เลย...’ เมลก็พูดพลางยื่นปีกเอกสารส่งให้เด็กหนุ่ม ท่าทางเหมือนเด็กที่กำลังขอร้องให้ใครทำอะไรให้สักอย่าง ทำเอาเด็กหนุ่มอึกอักอยู่ชั่วครู่ จะโกรธก็โกรธไม่ลง ได้แต่รับปีกเอกสารมาอย่างเงยบงัน ส่วนคนที่เพิ่งมาขอความช่วยเหลือก็ถือวิสาสะเดินไปนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามทันที

‘คุณจะช่วยเรียงยังไงคะ’

‘เอกสารในหอบจดหมายเหตุต้องเรียงตามสัญลักษณ์ครับ เป็นตัวเลขโบราณของภาษาพื้นเมือง ถ้าคุณอ่านมันออก คุณก็จะเรียงได้ แต่สิ่งที่ยากในกรณีของคุณก็คือ มันมีเอกสารหลายชุดรวมอยู่ด้วยกัน...’

‘เขาไม่ได้ทำสัญลักษณ์แยกชุดไว้หรือคะ’ เมลก็ถามอย่างตกใจ

‘มีน่ะละ เมื่อกี้เขาถึงไม่ให้เรารวบรวมเอกสารทั้งหมดเข้าด้วยกัน ให้กระจายอย่างนั้น อย่างน้อยก็จะแยกออกได้เป็นหลายชุด โอ๊ย ไม่น่าเลยเรา’

‘ครับ’ เด็กหนุ่มตอบกลับเรียบๆ พร้อมกับพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ

เพื่อแยกหน้าปกออกมา

“ขอโทษค่ะ” เมลก็เอ่ยขอโทษเสียงอ่อยๆ ทำให้คนที่กำลังแยกเอกสารเรียงหน้าชั้นมอง สีหน้ารู้สึกผิดของอีกฝ่ายทำให้เขาอยากฆ่า แต่ก็กลัวเด็กหญิงคนนี้จะว่าเขาไม่มีมารยาท

‘เอาเถอะ ถือเสียว่าคล้ายเคียดก็แล้วกัน’

“คุณกำลังอ่านหนังสืออะไรอยู่หรือคะ ดูเหมือนไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับหอจดหมายเหตุ”

พอไม่มีอะไรทำ เมลก็เลยพยายามมองว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าอ่านอะไร แต่สมองเธอคงเบลอ เพราะใช้สายตามากไปเลยอ่านยังงี้ก็ไม่รู้ว่า เขาอ่านอะไรอยู่

“กลศาสตร์นะคะครับ”

“กลศาสตร์? แล้วทำไม...” เด็กสาวหยุดพูดเพียงแค่นั้น เพราะดูจะเสียมารยาทที่ถามอะไรจุกจิกกับคนที่ยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ แต่ชายหนุ่มกลับถามต่อเสียเองว่า

“ทำไมมาอ่านที่นั่นหรือครับ”

เมลก็พยักหน้าขึ้นลงช้าๆ อย่างเกรงใจ

“เพราะผมไม่อยากจะไปงานเลี้ยงนะสิ”

เมลก็เอียงหน้ามองคนที่กำลังกวาดสายตาไปตามเอกสารของเธอและจัดแยกมันอย่างรวดเร็ว ‘ผู้ชายคนนี้ก็แปลกดี อ่านหนังสือยากๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นคนละโลกกับที่เธอสนใจ แต่กลับแยกเอกสารเกี่ยวกับเครื่องปั้นได้อย่างชำนาญ เขาเป็นใครกันนะ’

“นั่นหรือคะ ว่าแต่ คุณอ่านภาษาพื้นเมืองออกด้วยหรือคะ”

“คุณแม่ของผมท่านเชี่ยวชาญด้านนี้นะครับ เอาละ เสร็จแล้ว”

เมลก็รีบส่งที่หนีบเอกสารให้ชายหนุ่ม เพื่อหนีบแยกเอกสารเป็นชุด ก่อนจะรับเอกสารทั้งสี่ชุดมาไว้ในมืออย่างระมัดระวัง

“ขอบคุณนะคะ คุณ...”

“มาโคครับ มาโค คาเลอกูล”

ดวงตาสีเขียวสดโตขึ้นอย่างตกใจ “มาโค! คุณคือ มาโค คาเลอกูล นั่นหรือ” เมลก็ถามเสียงสูง ก่อนจะลดเสียงลง เพราะเกรงว่าบรรณารักษ์ที่นี้จะมาลากตัวเธอออกไปเสียก่อน

“ครับ? เราเคยรู้จักกัน?” มาโคออกจะแปลกใจกับปฏิกิริยาของอีกฝ่าย โดยปกติเขาและครอบครัวของเขาค่อนข้างมีชื่อเสียง ไม่ได้อยากจะทำยกย่องตัวเองมากนัก แต่มันมีโอกาสน้อยมากที่คนจะไม่รู้จักพวกเขา ดังนั้น เขาจึงเลือกมานั่งที่ห้องจดหมายเหตุแห่งนี้ เพราะที่นั่งที่สงบและมีแต่ผู้ใหญ่ ซึ่งจะไม่มีใครเข้ามาทักท้วงเวลาส่วนตัวของผู้อื่นอย่างในหอสมุดทั่วไป แต่การตอบสนองของเด็กหญิงตรงหน้าทำเอาเขาตกใจเหมือนกัน

“เปล่าค่ะ เราไม่เคยเจอกัน แต่ฉันรู้จักคุณ...คุณเป็นพี่ชายคนเล็กของแอมมี” ‘ตัวเก่งอันดับหนึ่งที่แอมมีอยากให้เล่นบทรักกับอัล’ เมลก็ต่อในใจ

เมลก็ได้ยินเรื่องราวชายหนุ่มจากตระกูลทางแม่ของแอมมีอยู่บ่อยครั้ง แต่เธอมีโอกาสดำเนินชีวิตกับพี่ชายคนโตและคนรองเท่านั้น เมลก็ไม่เคยเจอ มาโค คาเลอกูล เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขามากนัก แต่เธอรู้เรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งก็คือ เขาอายุเท่าเธอ อาจแก่เดือนกว่า แต่ทำไมคนอายุเท่านี้ถึงอ่านหนังสือที่ฟังดูยากขนาดนั้นได้ล่ะ

พี่ชายของแอมมีสุดยอดทุกคน นั่นคือภาพลักษณ์ที่เธอเห็นจากพี่ชายสองคนแรก แต่พี่ชายคนเล็กนี้ ก็ทำเอาเธอแปลกใจ เขาดู...เหมือนหนอนหนังสือธรรมดา

“คุณเป็นเพื่อนของแอมมี? คุณเป็นหนึ่งในสี่ของถ้ำน้ำขังนั่นหรือ” มาโคถามกลับอย่างขำมากกว่าอยากเชื่อ จากสายตาของเธอตรงหน้าน่าจะมีอายุไม่เกินสิบสอง แล้วทำไม...

ในขณะที่มาโคกำลังงุนงงกับความบังเอิญที่ไม่น่าเป็นไปได้ เมลก็กลับหัวเราะออกมาอย่างชอบใจกับความบังเอิญอันน่าอัศจรรย์นี้ ก่อนจะพูดพร้อมยิ้มกว้างว่า

“เมลก็ว่า พอร์ซีเลน ค่ะ ขอโทษที่ทำให้คุณต้องลำบาก...”

เหง่ง! หง่าง!

เสียงระฆังจากหอนาฬิกาดังลอดเข้ามาในหอจดหมายเหตุ ทำให้การสนทนาของคนทั้งคู่ชะงัก และเมื่อเสียงระฆังบอกเวลาเที่ยงวันหยุดลง ทั้งคู่ก็พูดขึ้นพร้อมกันว่า

“ไปทานข้าวเที่ยงกันไหมครับ/คะ?”

4

โลเวสตา : เกียงตรง

“ที่นี่หิมะไม่ตกนะครับ” เสียงอัลเบอร์โต้หักขึ้น ทำให้มือที่กำลังปลดผ้าพันคอสีน้ำตาลเข้มชะงัก ก่อนจะทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดเปรยๆ ของพ่อบ้าน แล้วทำในสิ่งที่ควรทำต่อไป

“ก็ที่นี่มันทวีปแอนโกรียานี่ละ จะให้หิมะได้ยังไง จริงไหมครับ ท่านดัลส์”

ดัลส์ไม่ตอบ เขาทำเพียงพับผ้าคลุมไหล่ผืนนั้น แล้ววางไว้ที่เบาะข้างตัวอย่างเงียบงัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ตอบ พ่อบ้านนุกก็ยิ่งได้ใจพูดขึ้น “ก็เพราะเด็กคนนั้นไม่รู้ว่าคุณจะไปที่ไหนนะสิ ถึงได้ให้ของที่ไม่เข้ากับสถานที่มาด้วย...ท่านก็น่าจะบอกเธอสักนิดว่า จะกลับไปทันหรือไม่ทันยังไง”

“รำพึงรำพันจบหรือยัง อัลเบอร์โต้” ดัลส์ถามชัดขึ้นเสียงขรึม

“แน่นอนครับ” อัลเบอร์โต้ตอบเสียงเข้มไม่แพ้เสียงคนถาม แต่ดวงตาและรอยยิ้มที่เปล่งประกายอยู่บนใบหน้าซึ่งดัลส์เห็นมายาวนานนั้นทำให้ชายหนุ่มอดส่ายหน้าเบาๆ ไม่ได้

“งั้นก็ต้องเริ่มงานของเราเสียที” พูดจบดัลส์ก็ผลักประตูรถมาแล้วก้าวออกไปโดยไม่เหลียวหลัง

ร่างสูงปะทะกับสายลมอ่อนที่พัดมาจากภูเขาไฟเบื้องหน้า เสียงสายโซ่ที่รััด
 กระทบกันราวกับเสียงปรบมือของผู้ชมก่อน màn บนเวทีการแสดงจะเปิด
 ออก แม้ภูเขาไฟเบื้องหน้าจะไม่ใช่เวทีที่น่าอภิรมย์นัก แต่ที่นั่นคือสถานที่เดียวใน
 รอบหลายปีนี้ที่ดัลส์มั่นใจว่า สามารถหาคำตอบให้แก่คำถามที่เกิดขึ้นในใจเขา
 ได้

“ท่านคิดว่าเขาจะยังอยู่ที่นั่นหรือครับ” อัลเบอร์โต้ถามขณะที่ทั้งสองเดิน
 เข้าไปในตลาดพื้นเมืองของชนเผ่าภูเขาไฟ

“ถ้าเขาอยากให้เราเจอ เขาจะออกมาพบเราเอง” ดัลส์ตอบพลางกวาด
 สายตามองไปตลอดข้างทางที่เดินผ่าน

ชนเผ่าภูเขาไฟคือ กลุ่มชนชาวพื้นเมืองซึ่งดำเนินชีวิตโดยการบูชาไฟเป็น
 หลัก เกือบทุกประเทศในทวีปแอนทรีย่าถูกมองว่าด้อยพัฒนา เนื่องจากมีความ
 เชื่อและยึดมั่นในวิถีการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมต่างจากในพีเรอซ์ที่เป็นเหมือน
 ประเทศผู้นำในทวีปนี้ พวกเขาได้นำเอาเทคโนโลยีของการสกัดโลหะที่ตกทอด
 จากรุ่นสู่รุ่นมาสร้างความมั่งคั่งให้ประเทศของตน

อาวุธ เครื่องใช้ อาคาร หรือแม้แต่ยานพาหนะ พีเรอซ์ผลิตวัตถุดิบแล้ว
 ส่งออก สร้างรายได้ให้ประเทศเป็นกอบเป็นกำ แม้จะมีเศรษฐกิจที่ก้าวไกลแค่
 ไทน์ แต่ก็ยังคงความดั้งเดิมในการดำเนินชีวิตเอาไว้ ไม่ใช่เพราะไม่มีเม็ดเงินเพื่อ
 หุ่่มหุนมาพัฒนาประเทศ แต่เป็นเพราะภูมิประเทศที่เต็มไปด้วยภูเขาไฟ การ
 ดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมจะทำให้พวกเขามีชีวิตรอดได้ง่ายกว่าเท่านั้นเอง

ตลาดพื้นเมืองอาจเป็นของธรรมดาในประเทศอื่น แต่สำหรับที่นี่ มันคือ
 ตลาดการค้าระดับโลก ทุกสิ่งที่คุณต้องการ สามารถหาได้ในตลาดที่ดูเหมือนไร้
 อารยธรรมนี้ แต่ดัลส์ไม่ได้มาที่นี่เพื่อซื้อของ เขามาเพื่อตามหาใครคนหนึ่ง

ดัลส์เดินไปจนเกือบครึ่งทางของถนน แล้วเขาก็หยุดตรงหน้าร้านขาย
 เครื่องรางที่ทำจากหินภูเขาไฟ ซึ่งคนที่นี่เชื่อว่า หินพวกนี้จะขับไล่ความโชคร้าย
 หรือภัยอันตรายออกไปจากพวกเขาได้

ประตูหน้าร้านยังปิดอยู่ ทั้งที่มันควรจะต้องเปิดมาหลายชั่วโมงแล้วเพื่อ
 รับลูกค้า ที่บ้านประตูแขวนป้ายซึ่งเขียนด้วยภาษาพื้นเมืองว่า ‘ห้ามเข้า กำลัง

เตรียมสินค้า' แต่ดัสต์ก็ผลักบานประตูให้เปิดออกโดยไม่ใส่ใจป้ายเตือนนั้น เมื่อเปิดประตูเข้าไปสิ่งแรกที่กระทบประสาทสัมผัสของเขาก็คือ กลิ่นกำมะถันและเสียงทักทิวา

“ท่านเป็นอย่างนี้เสมอหรือ ดัสต์ พอร์เทล ความมีมารยาทของท่านคงเก็บไว้ใช้กับพวกเดียวกันเท่านั้นสินะ” เสียงใส่ดังมาจากระเบียงชั้นสองของร้าน ดัสต์เงยหน้าขึ้นสบตวงตาและเส้นผมสีส้มของเจ้าของเสียงพร้อมตอบกลับว่า

“เพราะมีป้ายนั่นอยู่ จึงแสดงว่าท่านอยู่ที่นี้ โซเนล”

ผู้ใช้มนตราแห่งทิศโซเนลร้อง “หึ” ในลำคอ ก่อนจะผละจากราวระเบียงชั้นสอง แล้วเดินลงมาตามบันไดเวียนเล็กของร้าน เสียงเครื่องประดับที่ประดิษฐ์จากหินภูเขาไฟดังกระทบกันจนเกิดท่วงทำนองที่อัลเบอร์โต้ต้องขมวดคิ้ว

รอบกายเธอคนนี้ได้เต็มไปด้วยกลิ่นอายของมนตรา จมูกของภูตอย่างดัสต์มักจะไวต่อกลิ่นพวกนี้ แต่ทำไมก่อนที่เธอจะปรากฏตัว เขาถึงไม่รับรู้ถึงกลิ่นพวกนี้ซะ หรือนี่คือ พลังสีกลับของผู้ใช้มนตราแห่งโซเนล

“บอกฐานะของท่านมา ท่านไม่เห็นหรือว่า ข้ามีเรื่องที่ต้องจัดการอีกมากมาย” โซเนลเอ่ยขณะเดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อไขตะเกียงให้สว่างขึ้น ทำให้ภายในร้านดูสว่างและยังมีมนตร์ขลังมากกว่าเดิม จากนั้นเจ้าของร้านก็เดินไปที่โต๊ะทำงานของเธอแล้วนั่งลง ก่อนจะหยิบชิ้นงานที่ทำค้างไว้ขึ้นดู โดยไม่สนใจแขกที่ไม่ได้รับเชิญทั้งสองสักนิด

“โซเนล ผู้ใช้มนตราอย่างพวกท่านกำลังเล่นตลกอะไร”

มือที่กำลังหยิบแว่นกรอบกลมขึ้นสวมใส่ชะงัก แล้วตวัดดวงตาคมมาสบกับดวงตาสีนิลที่มองเธออยู่นานแล้ว “เล่นตลก?”

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา พวกท่านไม่เคยยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องกับเดรกเกอร์แล้วทำไมคราวนี้ถึงเข้ามาแทรกแซงงานของพวกเรา”

“เรื่องของเดรกเกอร์อย่างพวกท่าน? ท่านคิดว่านั่นเป็นคำที่ท่านสมควรพูดอย่างนั้นหรือ” โซเนลถามกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา ดวงตาสีส้มสบลึกเข้าไป

ในดวงตาสีนิลก่อนจะพูดต่อว่า

“ท่านมีหน้าที่ของท่าน ข้าก็มีหน้าที่ของข้า พวกเราแค่ต้องทำหน้าที่ของตัวเองที่บังเอิญเป็นเรื่องเดียวกัน ก็เท่านั้น”

“พวกท่านรู้อะไร” ดัสค์ถามเสียงเรียบ

“พวกเราอยู่ในสิ่งที่ท่านไม่มีวันรู้ ดัสค์ พอร์เทล ถ้าฐานะของท่านมีเพียงเท่านี้ ข้าก็ขอทำงานของข้าต่อ ลูกค้าของข้าอาจไม่ได้รับงาน เพียงเพราะข้าต้องมาตอบคำถามที่ข้าตอบไม่ได้”

พี่ว! อัลเบอร์โต้ผิวปากเบาๆ ในบรรดาคนที่เขารู้จัก ทุกคนกลัวท่านดัสค์ และเลือกที่จะไม่เป็นศัตรูกับเขา คงมีแต่พวกผู้ใช้มนตราพวกนั้น ที่ตลอดมาไม่เคยแสดงท่าทีหวาดกลัวท่านดัสค์เลยสักครั้ง

เพราะอะไรกันนะ?

“เริ่มที่ไอเดลและโบเอลก่อน และจากนั้นก็คงจะเป็นท่าน หวังว่าการพบกันครั้งนี้ คงไม่ใช่เวลาที่เรากำลังจะต้องต่อสู้กัน” พูดจบดัสค์ก็หันหลังเดินออกจากร้านไป ปล่อยให้เจ้าของร้านจ้องมองบริเวณที่ดัสค์เคยยืนอยู่อย่างเงิบงัน ก่อนจะถอนหายใจแล้วพูดขึ้นว่า

“ครั้งหน้าฉันเหรอ...ดัสค์ พอร์เทล การต่อสู้ของพวกเรานั้นเริ่มต้นมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว”

เที่ยงวัน : หอนาฬิกาลาครอส

เหงิ่ง...เหง้าง...

พายด์ชะงักมือที่กำลังยกแก้วชาร้อนขึ้นจิบ ขณะที่ได้เสียงระฆังจากหอนาฬิกาดังขึ้น เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองหน้าปัดนาฬิกาขนาดใหญ่จากระเบียงของร้านน้ำชาที่ใหญ่ที่สุดในตรอกคลอร์ก ในวันที่หิมะตกหนักขนาดนี้ การเหมาโต๊ะทั้งหมดในส่วนของระเบียงดูเหมือนจะเป็นเรื่องง่ายกว่าปกติ หิมะที่ตกลงมาอย่างต่อเนื่องนั้นทำให้ที่หนึ่งส่วนนี้ถูกตัดขาดจากส่วนอื่นๆ ของร้านและตลาดเบื้องล่างไปโดยปริยาย

พายด์นั่งอยู่คนเดียวขณะที่ระฆังบอกเวลาเริ่มดัง แต่หลังจากเสียงระฆัง

เงียบลง เธอก็ไม่ได้นั่งอยู่คนเดียวแล้ว ร่างสูงของเด็กชายผู้มีดวงตาและเส้นผมสีเดียวกับเธอปรากฏตัวขึ้นที่เก้าอี้ด้านตรงข้ามเธอ

“พี่ควรติดต่อนมาให้เร็วกว่านี้” เสียงร่าเริงทักขึ้น ขณะเอื้อมหยิบจานเค้กซึ่งวางอยู่ข้างๆ แก้วชาของฟายด์มา แล้วตักเค้กกินอย่างหน้าตาเฉย

“แล้วเรามีเวลาให้พี่หรือไง วันๆ ก็เอาแต่...” คำพูดได้กลับหยุดลงโดยมีมือที่ยกขึ้นห้ามของผู้มาใหม่พร้อมกับคำแก้ตัวที่ตั้งขึ้นว่า

“ก็ผมมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้เยอะนี่นา แล้วอีกอย่าง ผมไม่อยากโดนต่อว่าโดยคนที่หนีออกจากบ้านมาหรอกนะ” ฟังเสียงผู้เป็นน้องชายแล้ว ฟายด์ก็อดได้กลับไปไม่ได้ว่า

“ใครหนิ พี่แค่มารโดยไม่บอกเท่านั้น”

“มันต่างกันตรงไหนเนี่ย เฮ้อ บอกๆ ฐานะของพี่มาเถอะ อย่าลืมนะ ผมนะ มันคนงานอยู่”

ฟายด์ฟังน้ำเสียงคนช่างเสียดสีอย่างน้องชายหลายๆ เขาก็อดค้อนใส่คนที่เพิ่งกินเค้กของเธอจนหมด แล้วยังมีหน้ามาเร่งเธออีกไม่ได้

“จ้ะ พ่อคนงานอยู่ ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่อยากถามถึงพ่อกับแม่เท่านั้น พวกท่านเป็นไงบ้าง”

เด็กชายที่กำลังก้าวเข้าสู่ความเป็นเด็กหนุ่มยกไหล่พร้อมกับตอบว่า

“ก็สบายดี งานยุ่งเหมือนเดิม อืม...พี่ มีน้ำอย่างอื่นนอกจากชาหรือเปล่า ผมเบื่อกันแล้ว”

สีหน้าเบื่อหน่ายของเด็กชายทำให้ฟายด์หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนที่จะยกมือขึ้นตืดนิ้วตึงเป๊าะ! แก้วทรงสูงที่บรรจุน้ำหวานสีส้มพร้อมน้ำแข็งเต็มแก้วก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าน้องชาย

“ประชิดกันใช้ไหมเนี่ย” น้องชายถาม แต่ก็ดูตุน้ำหวานสีส้มด้วยหลอดสีเขียวอย่างเอร็ดอร่อย โดยไม่นำพาต่ออากาศอันหนาวเหน็บรอบด้าน และถ้าใครสังเกตการแต่งตัวของเด็กชายคนนี้ก็ให้ตีก็เห็นว่า ตัวเขาก็ไม่มีเครื่องนุ่งห่มสำหรับป้องกันความหนาวเลยสักชิ้น

“แต่ก็อร่อยใช้ไหมล่ะ ลินด์”

“แน่สิ พี่สาวผมเก่งจะตาย ว่าแต่ พี่จะอยู่ที่นี้อีกนานไหม”

พายด์เหลือบไปมองเข็มยาวของนาฬิกาที่กำลังเคลื่อนผ่านเลขสามก่อนจะตอบว่า “ก็เท่าที่ควรอยู่”

ลินคอร์นวางแก้วน้ำที่เขาเอาน้ำแข็งก้อนสุดท้ายใส่ปากไป ก่อนจะลุกขึ้นยืนเหมือนกำลังเตรียมตัวออกเดินทาง

“จ้ะ...จ้ะของพี่ละ”

พายด์ส่งยิ้มให้น้องชายก่อนจะตอบว่า “ไม่มีหรอก แค่อยากเลี้ยงขนมน้อง ไม่ได้หรือไง”

พอได้ยินอย่างนั้น ลินคอร์นก็แก้มทำท่าเหมือนกับคนอยากอาเจียน แต่แทนที่พายด์จะโกรธ เด็กสาวกลับหัวเราะเสียงดัง ตามด้วยลินคอร์นที่หัวเราะออกมาเช่นกัน

“รีบกลับบ้านนะ แม้คนอื่นจะไม่รู้ก็เถอะ แต่ผมรู้แหละ”

ลินคอร์นพูดขณะเดินเข้ามาถอดคอปี่สาวพร้อมกับก้มลงหอมแก้มอย่างที่ทำอยู่บ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหน เขาก็ยังเป็นน้องน้อยของพี่สาวคนนี้เสมอ

“ไปละ บางทีตอนพี่กลับไป พี่อาจได้รับข่าวดีก็ได้” ลินคอร์นพูดขณะผลจากพี่สาว ก้าวถอยหลังพร้อมกับยกคิ้วให้อย่างกวนๆ ก่อนจะจางหายไปกับเกล็ดหิมะที่ร่วงหล่นลงมา และเสียงระฆังที่ดังบอกเวลาที่ ลิบทำหน้าที่แรกของชั่วโมงนี้ได้ผ่านไปแล้ว

“ข่าวดี...จ้ะ...จ้ะหรือ”

12 .16 น. : โรงอาหารในหอจดหมายเหตุ

“คุณน้าของแอมมี เอ่อ นั่นหมายถึงคุณแม่ของคุณนะ เชียวชาญเรื่องภาษาพื้นเมืองจ้ะหรือคะ” เมลก็ถามขณะที่วางแก้วน้ำสองใบลงบนโต๊ะที่มาโคเลือกวางถาดอาหารของเขากับเธอ

“ครับ ท่านจบมาทางด้านนั้น เมื่อก่อนท่านเองก็เป็นอาจารย์พิเศษให้มหาวิทยาลัยอีสทอร์นอยู่บ่อยๆ”

ทั้งคู่นั่งลง และมาโคก็เป็นคนยกจานอาหารของทั้งคู่มาวางบนโต๊ะอย่าง

เป็นธรรมชาติ เมลก็มองการกระทำนั้นอย่างแปลกใจ เธออยู่ในครอบครัวของช่างศิลป์ ดังนั้น การที่ผู้ชายจะบริการผู้หญิงจึงเป็นเรื่องธรรมดามาก พ่อของเธอก็ทำอาหารและดูแลบ้านแทนแม่ได้ เมื่อเวลาที่แม่เกิดมีอารมณ์อยากบ่นงานอยู่ในห้องทั้งวันทั้งคืน แต่เธอไม่ค่อยเห็นผู้ชายในเวลาไหนทำอย่างนั้น

เดอลาเรียสอนให้เมลก็รู้ว่า ผู้ชายในประเทศนี้ บางครั้งก็มีอำนาจเหนือผู้หญิงหลายๆ ด้าน และเพราะประเทศนี้ก่อตั้งสมาคมกุลสตรีขึ้น เพศหญิงจึงได้รับเกียรติเท่าเทียมกับเพศชาย แต่แม่จะเป็นอย่างนั้น งานของผู้หญิงก็ยังคงเป็นงานของผู้หญิงที่คุณครูพี่เลี้ยงเฝ้าย้ำเตือนพวกเธออยู่เสมอว่า

‘...เราไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้เพราะเป็นสิ่งที่เราต้องทำ แต่เพราะสิ่งนี้คือเกียรติของเรา เราจึงต้องทำ ในขณะที่เดียวกันคุณผู้ชายทุกท่านก็ไม่อาจจะเลยต่อเกียรติเหล่านี้ของพวกเรา...’

ความหมายก็คือ ไม่ว่าจะอย่างไรผู้หญิงก็ต้องทำงานบ้านอยู่ดี แต่แทนที่งานบ้านจะเป็นงานที่ถูกกละเลย หรือถูกดูแลจากผู้ชาย สมาคมกุลสตรีได้สร้างค่านิยมในเรื่องของการให้เกียรติในหน้าที่นั้นของฝ่ายหญิงขึ้นมา นี่เป็นความคิดที่ดีหรือเปล่า? เมลก็ก็ไมรู้เหมือนกัน สิ่งที่เธอรู้ตอนนี้ก็คือ มาโคคาเลอกูล หนุ่มน้อยหนอนหนึ่งสี่คนนี้อาจไม่ใช่หนุ่มน้อยธรรมดาที่น่าเบื่อ เหมือนกับคุณชายหลายๆ คนที่เธอรู้จักในลาโคน่าเป็นแน่

“งานเลี้ยงที่คุณไม่ออกไป ใช้งานของสมาคมชมดอกไม้หรือเปล่าคะ” เมลก็ถามขณะหันเนื้อสติก

“ครับ พอดีอีกสองอาทิตย์ผมมีสอบนะครับ” ไม่มีอะไรมากกว่านั้น มาโคคาตอบเท่าที่ตอบได้ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรต่อ เขาไม่ใช่คนเขินอายหรือเคร่งขรึม แต่พออยู่ต่อหน้าดวงตากลมโตสีมรกตนี้แล้ว ทำให้เขาพูดไม่ออก

ส่วนเมลก็ก็ชักรู้สึกอึดอัดที่ต้องมานั่งกับคนที่ไม่มีประเด็นจะคุยด้วย และเช่นเคย คนที่มีความอดทนน้อยกว่าก็ต้องหลุดปากออกมาก่อนจนได้

“เอ่อ ฉันขอถามอะไรสักอย่างได้ไหมคะ”

“ครับ”

“เราจำเป็นต้องพูดกันด้วยภาษาที่สุภาพขนาดนี้ด้วยหรือ”

มาโคแยมยิ้มออกมาอย่างช่วยไม่ได้ เมลก็ว่า พอร์ซีเลน เด็กสาวผู้แสน
 สดใส และดูเหมือนเด็กตลอดเวลา เธอจะรู้ตัวไหมว่า ขณะที่ปากของเธอถาม
 เขาว่า ‘จำเป็นไหม?’ ตัวเธอเองได้ตัดสินใจไปเรียบร้อยแล้ว ‘ไม่จำเป็น’
 หลักฐานก็คือ เธอถามเขาโดยไม่ได้ใช้คำพูดสุภาพ แล้วอย่างนี้เขาจะตอบกลับว่า
 ‘ไม่ได้’ ได้ไหมเนี่ย

“มันก็...ไม่ค่อยจำเป็นเท่าไร...มั้ง”

“ตั้งนั้นเรียกนายว่า มาโค แล้วกัน ส่วนนายก็เรียกฉันว่า เมลก็ ตกลง
 ใหม” พอลองเรียกอย่างนี้ค่อยคุยกันได้คล่องหน่อย

“แต่...”

“แต่อะไร หรือกังวลเรื่องที่น่าายเป็นพี่ชายแอมมี ไม่ต้องคิดมากนัก เรา
 เกิดปีเดียวกันแท้ๆ”

พอเจอไม้เท้า มาโคก็ไม่ว่าจะบ่นหน้าบึ้งหรือว่ายิ้มดี เล่นสรุปเอง เธอเอง
 แถมมีความสุขจนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เหมือนกับจัดการกับปัญหาสำคัญได้ขนาดนั้น
 แล้วใครจะไปค้านได้ละ

‘เอาก็เอา ยังไงก็เป็นเพื่อนน้องสาวเรา คงต้องเจอกันอีกหลายครั้ง’ มาโค
 คิดอย่างปลงๆ แต่ก็ยังไม่วายเตือนขึ้นว่า “แต่ต่อหน้าคนอื่น อย่าเรียกอย่างนั้น
 ดีกว่านะ”

“ทำไมล่ะ มันไม่สุภาพเหรอ” คนตัวเล็กถามเสียงใสพร้อมกับเอียงหน้า
 อย่างไม่เข้าใจจริงๆ จนเด็กหนุ่มไม่รู้ว่าจะอธิบายออกมาดีหรือเปล่า

“เธอไม่รู้เหรอ”

“อ้อ ทำไมล่ะ”

ดวงตาสีน้ำตาลมองคิ้วที่กำลังขมวดของอีกฝ่ายอย่างช้าๆ ก่อนตัดสินใจ
 พูดยว่า “ไม่มีอะไรหรอก แค่ไม่สุภาพนิดหน่อย แล้วแต่เธอแล้วกัน”

“แค่นี้ตหน้าคนอื่นไม่เป็นไรหรอก จริงไหม”

มาโคพยักหน้ารับ แต่ในใจก็คิดต่อว่า ‘ใช่’ ไม่เป็นไร แค่คนอื่นที่ได้ยินเขา
 อาจคิดว่าเราสองคนกำลังคบหาดูใจกัน ก็แค่นั้นเอง’

ธรรมเนียมการเรียกชื่อนั้น แม้ไม่ใช่เรื่องที่ถูกบัญญัติเอาไว้อย่างเป็นทางการ

ทางการ แต่ในสังคมชั้นสูงของลาโคน่า จะไม่เรียกคนที่ไม่สนิทกันโดยไม่มีคำนำหน้า นั่นเพราะเราทุกคนต่างมีช่องว่างระหว่างกันเสมอ นอกจากคนในครอบครัว ญาติ และเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันแล้ว คนที่สามารถเรียกชื่อกันได้จริงๆ ก็มีแต่คนรักกันเท่านั้น

แม้ปัจจุบันธรรมเนียมนี้จะถูกลืมๆ ไปแล้ว แต่หากอยู่ในที่สาธารณะอย่างงานเลี้ยงที่มีคนรุ่นเก่าอยู่เยอะๆ ก็ยังคงถือเรื่องนี้กันอยู่ เพื่อนของแอมมีไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน หรือว่ารู้แต่ไม่สนใจกันนะ แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุผลใด เด็กสาวที่ดูเหมือนเด็กหญิงคนนี้น่าจะเป็นคนที่รับมือได้ยากคนหนึ่งเลยทีเดียว

“แล้วเธอมาทำอะไรที่หอจดหมายเหตุละ เห็นว่ากำลังยุ่งเลยไม่ใช่หรือ”

“อืม ก็ยุ่งนะ แต่เป็นที่ซาซ่า เอ่อ นายรู้จักพี่ซาซ่าไหม”

มาโคยกยหน้าตอบในขณะที่กำลังจิ้มมะเขือเทศผลเล็กในถ้วยสลัดว่า “มีใครที่ไม่รู้จัก ซาซ่า เฟลเลต บ้าง รู้จักสิ ประธานนักเรียนของเดอลาเรีย แล้วก็เป็นหนึ่งในถ้วยน้ำชาด้วย”

“คนนั้นแหละ พี่ซาซ่าคนนั้นแหละ ตอนนี้อากำลังหัวปั่นกับเอกสารอยู่ที่ห้องสภานักเรียน คึกๆ นี่รู้ไหม พี่ซาซ่าอยากให้ท่านหญิงเกรซเป็นประธานนักเรียนคนถัดไปละ”

“หรือ” มาโครับคำ ความจริงเขาก็ไม่รู้หรอกว่า เรื่องที่คนตรงหน้าเล่ามันสนุกตรงไหน แต่เพราะเห็นเด็กสาวยิ้ม เขาก็เลยพลอยยิ้มด้วย ท่าทางเขาจะเพี้ยนไปแล้ว

“ใช่ แต่ท่านหญิงเกรซยังไม่ได้ตัดสินใจ เอ้อ ให้ท่านหญิงเป็นก็ดี เพราะฉันไม่อยากให้ท่านหญิงใหญ่อัลเป็น”

เมลกี้พูดพลางยกถ้วยในมือขึ้นมาโบกอย่างเริ่มเมามัน อาจเป็นเพราะตอนนี้เด็กสาวบันทึกเอาไว้แล้วว่ามาโคเป็นเพื่อน เธอจึงกล้าแสดงท่าทางที่จะมีแต่พวกแอมมีเท่านั้นจะได้เห็นออกมา และมาโคก็ได้ทำอะไรกับท่าทางเหมือนไม่รักษามารยาทบนโต๊ะอาหารอย่างนั้นของเธอ เด็กสาวจึงไม่รู้ตัวว่า ตัวเองค่อยๆ กลายเป็น เมลกี้คนที่เข้ามาตลอดก่อนจะเข้าเดอลาเรียต่อหน้าพี่ชายของเพื่อนคนนี้

“ท่านหญิงใหญ่อัล?”

“ก็คือพี่สาวของอัลน้อยของเราไง นายรู้จักอัลฟาเดลไหม”

มาโคพยักหน้าพลางคิดว่า ‘ยิ่งกว่ารู้จักอีก ก็ไม่ใช่คนนี้หรือที่เธอที่แอมมีให้แสดงบทเป็นคู่รักของพี่เมอเดสนะ’

“รู้จัก อ้อ งั้นก็คงเป็น ท่านหญิงอัลฟาน่า บาเรนก้า ใช่ไหม”

“ใช่ๆ พวกเราไม่ค่อยชอบเธอ เธอชอบบรังแกอัล นิสัยไม่ดี...”

ดูเหมือนพอกำจัดเรื่องความอึดอัดของการพบกันครั้งแรกไปแล้ว เมลก็ก็มีเรื่องมากมายที่อยากจะเล่าให้มาโคฟัง ดังนั้น ตลอดเวลาอาหารที่ยัง มาโคจึงได้แต่เพียงพยักหน้าและตอบเป็นครั้งคราว และเป็นเพราะเมลก็ไม่หยุดที่จะเล่าเรื่องต่างๆ ทำให้มาโคสับสนถามย้ำคำถามที่ถามค้างไว้ว่า ‘เธอมาทำอะไรที่นี่’ ไปเสียสนิท

เที่ยงตรงของวันโลเวสตัวกำลังผ่านเข้าสู่ยามบ่ายอย่างที่ทุกคนไม่รู้เนื้อรู้ตัว ผู้คนมากมายในลานโคนากำลังใช้เวลาแห่งความสุขนี้ร่วมกับคนที่ตัวเองรักและครอบครัว แต่มีเด็กสาวคนหนึ่งที่กำลังตื่นขึ้นมาเผชิญกับการตัดสินใจในปัญหาที่เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่ามันจะเกิดขึ้น

ยามบ่ายอันน่าหนักใจของ อัลฟาเดล บาเรนก้า กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

5

โลเวस्ता : ยามบ่าย

‘เพราะพวกเขาเสื่อมบางสิ่งบางอย่างไป’

‘อะไรล่ะ’

‘แค่เพียงเธออย่าเสื่อมก็แล้วกัน’

‘ทำไมล่ะ’

‘เพราะหากหัวใจของแท่นศิลาเสื่อมเลือน โลกนี้คงปราศจากความไม่เอนเอียง’

‘หัวใจของแท่นศิลา?’

‘ใช่’

“หัวใจของแท่นศิลา” ริมฝีปากซีดขาวพึมพำคำพูดในห้วงความคิดพร้อม กับลิ้มตาขึ้น ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้งเพราะอาการปวดร้าวที่เป็นมาตั้งแต่เมื่อ ดิน ไม่นานร่างเล็กก็ลุกขึ้นแล้วมองรอบๆ ห้องอย่างคนไม่รู้จะเริ่มทำอะไรก่อน

ดวงตาสีน้ำตาลกวาดมองไปทางประตูกระจกซึ่งมีเกล็ดน้ำแข็งใสๆ เกาะ อยู่จนมองเห็นภายนอกได้น้อยกว่าที่ควรจะเป็น อัลฟาเดลซยับตัวลงจากเตียง นอน โดยไม่ลิ้มที่จะหยิบผ้าหามาห่อหุ้มร่างกาย จากนั้นจึงเดินไปที่ประตู กระจก แล้วแนบใบหน้ากับบานกระจกเพื่อมองด้านนอกให้ชัดขึ้น

“หิมะตกหนักขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร” เด็กสาวรำพึงกับตัวเอง ก่อนจะหัน

กลับแล้วเดินเข้าห้องน้ำ ไม่ถึงห้านาทีที่เด็กสาวหายเข้าไปในห้องน้ำ ประตูห้องนอนของเธอก็เปิดออก โดยชายหนุ่มหายทเจ้าของบ้าน

แวบแรก เมอเดลไม่เห็นร่างเล็กที่ควรจะนอนอยู่บนเตียงก็อดใจหายไม่ได้ แต่พอได้ยินเสียงน้ำดังจากห้องน้ำก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก และเมื่อรู้ว่าใครคนนั้นกำลังทำอะไรอยู่ ก็คงไม่ดีแน่ถ้าอีกฝ่ายออกมาเห็นเขาเข้ามาในห้องของสุภาพสตรีโดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างนี้ สุภาพบุรุษที่ตึงจึงไม่รอช้าที่จะเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบเชียบ

10 นาทีต่อมา

“คุณเมอเดลให้ดิฉันมาเรียนว่า อาหารเที่ยงพร้อมแล้ว และกำลังรอคุณอยู่ที่ห้องอาหารกลางค่ะ” เสียงเมตเตอร์ประจำคฤหาสน์ดังขึ้นทันทีที่เด็กสาวก้าวออกจากห้องน้ำด้วยชุดเดิมที่ใส่ก่อนจะหมดสติไป

“เหอะคะ เอ่อ...ช่วยเก็บเสื้อผ้าของฉันทิ้งหมดใส่กระเป๋าก็ให้หน่อยได้ไหมคะ” เมตเตอร์สาวเอียงคอกอย่างไม่เข้าใจคำสั่งของเด็กสาว อัลฟาเดลจึงขยายความต่อว่า

“คือ ฉันมีธุระด่วนต้องกลับวันนี้คะ ตอนแรกคิดว่าจะจัดเอง แต่ฉันหากกระเป๋าของฉันไม่เจอ” เมตเตอร์พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ก่อนจะตอบว่า “อย่างนั้นนะคะ ได้ค่ะ คุณจะกลับหลังจากรับประทานอาหารกลางวันเลยใช่ไหมคะ”

อัลฟาเดลเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนในห้องที่บอกเวลาว่า ได้ล่วงเลยเวลาบ่ายโมงมาเกือบสิบห้านาทีแล้ว

“คิดอย่างนั้นคะ ว่าแต่ว่า คุณเมอเดลทานอาหารเที่ยงหรือยังคะ”

“ยังคะ เขารอคุน ห้องอาหารอยู่ทางด้านขวาของบันไดนะคะ ดิฉันขอตัวไปจัดของให้คุณก่อน”

อัลฟาเดลยิ้มแทนคำขอบคุณ ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

คฤหาสน์ตากอากาศของคาเลอกุลก็เป็นเหมือนคฤหาสน์ตากอากาศของตระกูลใหญ่หลายๆ ตระกูลในลาโคน่า กว้างขวาง โอโถง ทรูหรา งดงาม...แต่เย็นชา อัลฟาเดลอยู่กับสิ่งเหล่านี้มาตลอดชีวิต จนบางครั้ง ความเย็นชาที่บ่ม

เพราะเธอจนกลายเป็นคนเงียบขี้น

วิธีรับมือที่ดีที่สุดสำหรับคนที่แม่เป็นเจ้าแม่งานสังคม และมีพี่สาวช่างเอาแต่ใจก็คือ ความเงียบและการสร้างบรรยากาศเพื่อแยกตัวออกจากพวกเขาเสีย อัลฟาเดลรักแม่กับพี่สาวของเธอ เพราะไม่ว่าอย่างไรสองคนนั้นก็คือครอบครัว กับคุณพ่อก็เหมือนกัน เธอพูดได้เต็มปากว่า เธอเคารพพ่อกันมาก แต่เพราะท่านทำงานอยู่เสมอ ไม่ค่อยมีเวลาให้เธอมากนัก ดังนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไร เธอก็ยังรู้สึกถึงช่องว่างระหว่างเธอกับพวกเขาอยู่ดี บางครั้งเธอก็รู้สึกเหมือนว่า เธอเป็นเพียงคนนอกที่เข้ามาอยู่ในครอบครัวนี้เท่านั้น

น่าแปลกที่เธอมองเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติ ไม่เคยมีสักครั้งที่เธอจะมานั่งร้องไห้เพราะความแปลกแยกที่เกิดขึ้น แต่กลับพยายามมองทุกอย่างทุกเรื่องราวให้เห็นถึงเหตุและผลที่แท้จริง เธอก็แค่เป็นคนเย็นชาคนหนึ่ง ซึ่งดำเนินชีวิตอย่างที่คนทั่วไปควรจะทำ และพิจารณาเรื่องทุกอย่างด้วยการหาเหตุผลที่ถูกที่ควรและยอมรับมัน นี่คือวิถีการดำเนินชีวิตที่เธอเลือกเอง

หากไร้หัวใจ คนเราก็จะไร้น้ำตา อัลฟาเดล ผู้ไม่เคยหลั่งน้ำตา นั้นอาจหมายความว่าเธอ...เป็นเพียงตุ๊กตาที่ไม่มีหัวใจ ใช่ไหม?

“หัวใจของแท่นศิลา...คืออะไรกันนะ” เด็กสาวพูดกับตัวเองพร้อมกับค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นการทักทายและขอบคุณเมดเดออร์ที่ยื่นหรือเปิดประตูห้องอาหารให้

“สวัสดิ์ตอนบ่ายๆ อัลน้อย กลับสบายดีไหมครับ”

“ดีค่ะ ขอโทษที่ทำให้คุณต้องลำบาก” เด็กสาวเอ่ยพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามชายหนุ่ม

เมดเดออร์สั่งคนครัวให้ทำอาหารทันทีที่เขาลงมาจากห้องของเด็กสาว และสั่งให้เมดเดออร์จัดชุดอาหารกลางวันโต๊ะอาหารเล็กข้างหน้าต่างบานใหญ่ที่เผยให้เห็นอาณาเขตของคาลอกูล ซึ่งตอนนี้ปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนจนสุดลูกหูลูกตา เขาอยากนั่งใกล้ๆ เด็กสาวตรงหน้ามากกว่านั่งห่างกันไกลหลายเมตรในโต๊ะอาหารใหญ่ที่เป็นพิธีการ

“คุณพูดคำนี้มาตั้งแต่คุณฝัน ไม่เบื่อบ้างหรือไงครับ”

อัลฟาเดลไม่ตอบคำถามกึ่งหยอกล้อของอีกฝ่าย เธอชักเริ่มชินกับท่าทางที่เล่นที่จริงของหนุ่มคนนี้แล้วสิ

“ดี...เอ่อ อัลคิดว่า ถ้ารถม้าของคุณวิ่งได้ เราควรกลับเดอลาเรียวันนี้เลย ดีไหมคะ” อัลฟาเดลเอ่ยขึ้นขณะตักเหนยสีชมพูหวานป้ายบนขนมปัง ในขณะที่เดียวกัน เสียงสร้อยข้อมือของเด็กสาวก็ดังเรียกความสนใจของชายหนุ่มไปที่มันทันที

ความลับของแอมมีทำให้เขาพูดไม่ออกไปหลายนาที เพราะก่อนหน้านั้นเขาตั้งข้อสงสัยมากมายเกี่ยวกับเรื่องแปลกๆ รอบตัวน้องสาว แต่ดูเหมือนว่าความจริงที่เปิดเผยออกมาจะน่าตกใจมากกว่าที่เขาคิดไว้หลายเท่า

เดรกเกอร์! ผู้ใช้เวทมนตร์! มังกร! ไม่มีอะไรน่าตกใจไปกว่าเราได้รู้ว่สิ่งที่เราเชื่อมาตลอดว่าไม่น่ามีจริง มันกลายเป็นเรื่องจริงที่อยู่ใกล้ตัวเรากินกว่าที่เราจะคาดคิด แต่เรื่องที่ทำให้เขาตกใจยิ่งกว่าการได้รู้ว่ น้องสาวคนสำคัญคือเดรกเกอร์ก็คือ เด็กสาวตรงหน้าก็เป็นเหมือนน้องสาวของเขาด้วย

เดรกเกอร์ของมังกรหัวหน้าเผ่า...ไม่ต้องนับเรื่องความสำคัญที่เธอจะได้รับจากพรรคพวกของเธอ เอาแค่ว่า เพียงไม่ถึงชั่วโมงที่เขาแยกจากเด็กสาวตรงหน้า ท่านหญิงอัลน้อยก็กลายเป็นคนที่เขา เมอเดส คาเลอกูล คนนี้ไม่อาจเอื้อมถึงเสียแล้ว

เมอเดสยอมรับกับตัวเองได้อย่างไม่กลัวเสียหน้าเลยว่า ความรู้สึกแบบนี้สร้างความร้อนรนให้เขาไม่น้อย อาจเพราะเขากำลังตัดสินใจถึงฐานะของเด็กสาวในใจเขาอยู่ แต่แล้วก็มีปัจจัยสำคัญอื่นเข้ามามีอิทธิพลกับการตัดสินใจครั้งนี้เสียได้ แล้วทีนี้จะทำอย่างไรดี เขาควรเลือกที่จะเดินหน้าต่อ หรือว่าถอยออกมา

สถานการณ์แบบนี้...บางที สิ่งที่เขาควรทำก็คือ ถอยออกมา ใช่มั้ย?

“คุณมีเรื่องที่ต้องจัดการมากมายสินะ” เมอเดสถามกลับเสียงขีมิ เป็นน้ำเสียงที่อัลฟาเดลไม่ค่อยจะคุ้นเคยนักของผู้ชายคนนี้ มีอบางที่กำลังตักซุปร้อนชะงัก แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาคู่สนทนา

“คุณไม่คิดว่าเราควรกลับนั่นหรือคะ” อัลฟาเดลย้อนถาม

“ผมยังไม่ได้คิดอะไรเลยครับ” เขาโกหก เมอเดสคิด เขาคิดอะไรตั้งมากมายแต่พูดให้เธอฟังไม่ได้ต่างหาก เขาเพียงแต่รู้สึกว้าก หากเขากับเธอแยกกันวันนี้ โดยไม่ได้ตัดสินใจอะไรให้แน่ชัด บางที นี้อาจเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นจะมองตรงมาที่เขา

เขา ‘รัก’ เธอจนเหวอ...เปล่า ไม่ใช่ ความรู้สึกแบบนี้ยังไม่ถึงขั้นคำว่ารักหรือไม่เขาก็ต้อง ‘ชอบ’ เธอ ไม่ใช่ เขายังไม่ถึงขั้นชอบ ถ้าไม่ใช่ทั้งรักและชอบ ก็เหลืออยู่คำเดียวคือ เขา ‘สนใจ’ เธอ แต่ความสนใจของเขามันมากพอที่จะเป็นเหตุผลให้เขาเดินหน้าต่อหรือเปล่า

แค่ความสนใจกับความรู้สึกอ่อนรนที่เกิดขึ้นตอนนี้...มันพอไหม?

“พีแอมมีตรงรออัลอยู่นะคะ แล้วถ้าจะรบกวนคุณนานกว่านี้ก็คงไม่เหมาะ” อัลฟาเดลตอบด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง ทำให้วันนี้เขาถึงแปลกๆ ปกติก็ชอบพูดเล่นไปเรื่อยเปื่อยนี่นา

แม้อัลฟาเดลจะรู้จักพี่ชายคนรองของแอมมีได้ไม่นาน แต่เธอก็รู้ว่าเขาเป็นคนสบายๆ ที่ใครอยู่ใกล้ก็ต้องยิ้มได้ เพียงแต่เขากับเธอมาเจอกันในสถานการณ์ซึ่งผิดที่ผิดทางไปหน่อย หากเธอเป็นคนปกติ และเขาไม่ใช่ผู้ชายที่ดูสมบูรณ์แบบอย่างนี้ ทั้งคู่ก็คงเป็นพี่เป็นน้องกันได้สนิทใจกว่านี้

‘เป็นพี่เป็นน้อง? อัลรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เหรอ’

ดวงตาสีน้ำตาลเบิกกว้างอย่างแปลกใจเล็กน้อย ที่จู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงเล็กจางจางข้อมือของเธอ ก่อนหน้านี้เธอจะได้ยินเสียงนี้แบบไม่ปะติดปะต่อหรือถ้าจะได้ยินยาวๆ ก็เฉพาะตอนหลับ บางครั้งตอบโต้ได้ แต่บางครั้งก็ไม่แล้วทำไมตอนนี้เธอกลับได้ยินและตอบโต้ได้ล่ะ อัลฟาเดลแอบเหลือบมองชายหนุ่ม ก็พบว่าเขากำลังทอดสายตาไปทางด้านนอกพอดี เลยไม่รู้ถึงอาการตกใจของเธอ

‘เธอ...มังกรในไข่?’

‘ใช่แล้ว ตั้งชื่อให้ฉันสิ’

อัลฟาเดลขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ เธอเคยได้ยินพีแอมมีและพี่ท่านหญิงเกรซเล่าว่า เราจะตั้งชื่อมังกรได้ก็ตอนที่มังกรออกจากไข่แล้วนี่นา

‘ตั้งมาเถอะน่า อัลน้อย อย่าไปสนใจกฎคร่ำครึเลย นาเมื่อ เธอจะได้เรียกฉันได้ไง’

มุมปากของอัลฟาเดลยกขึ้นเล็กน้อยอย่างอดขำเจ้าของเสียงเล็กไม่ได้มั่งกรที่จะได้สมญานามว่า ผู้ครอบครองตาซึ่งแห่งความไม่เอนเอียงกำลังบอกให้เธอไม่ต้องสนใจกฎระเบียบดั้งเดิม จะมีอะไรที่น่าเข้าไปกว่านี้อีกไหม

‘เอามาสักชื่อเถอะน่า อัล คิตนานจัง’ เสียงเล็กเร่ง

‘จ๋าๆ บาเบล เป็นยังไง มันมีความหมายว่า...’

‘ความเที่ยงตรง ในภาษาเตรเกอร์ส คิตตั้งนานได้แค่ค่าง่ายๆ แค่นี้แหละ’ เสียงนั้นตัดพ้อเบาๆ อย่างไม่จริงจังอะไรนัก อัลจึงได้แต่ยิ้มน้อยๆ ออกมา

‘มีอะไรติดบนหน้าผมหรือเปล่า คุณถึงได้มยิ้มขนาดนั้น’

‘อะ... อ้อ เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ฉันก็แค่ชอบมองหิมะเท่านั้นเอง มันดู... เย็นดี’ เธอเข้าไป คนไม่ค่อยชอบการโกหกก็เลยต้องโกหก ในขณะที่เจ้าตัวการหัวเราะอย่างขบขันที่เตรเกอร์ของเขาทำผิดกฎของตัวเอง ส่วนคนฟังก็ออกแฉงๆ ที่อีกฝ่ายตอบคำถามของเขาด้วยคำพูดแปลกๆ

‘ผมจะให้เตรียมรถม้าเลยแล้วกัน เพราะวันนี้หิมะคงไม่หยุดตกง่ายๆ หรือ’ เมอเดลพูดพลางพยักหน้าให้เมดเดอร์ที่เดินอยู่ใกล้ที่สุดออกไปถ่ายถอดคำสั่ง

‘ขอบคุณค่ะ เห็นว่าหน้าหนาวปีนี้หิมะจะตกหนักกว่าทุกปีนี่คะ’

‘ผมก็ได้ยินมาอย่างนั้นเหมือนกัน ว้า! ถ้ากลับไปถึงไวมผมก็คงต้องไปงานกับคุณแม่นะสิ ทำไงดี ไม่อยากไปเลย’

อาการขมวดคิ้วหน้าหน้าของเมอเดลทำเอาอัลฟาเดลแอบยิ้มกับตัวเองไม่ได้ ‘คนอะไรทำตัวเหมือนเด็ก’

‘อยากจะหัวเราะเขา ก็หัวเราะไปเลยสิอัล’

‘ยุ่งไม่เข้าเรื่องน่า เบล จะไปหัวเราะเขาได้ยังไง’ อัลฟาเดลดูเพื่อนใหม่ในใจ

‘โ๊ะเอ๊ย ชี้คร้านเขาจะอยากเห็นรอยยิ้มของอัล ไม่เชื่อลองดูสิ ผู้ชายคนนี้เขาชอบอัลนะ’

“บ้า”

“คุณพูดว่าอะไรนะ” เมอเดสถามขึ้น เพราะเขาฟังไม่ชัด

“เปล่าค่ะ ฉันแค่จะถามว่า แล้วคุณบ้าไม่มีคนไปด้วยขึ้นหอค่ะ” ตอบไปก็แอบถอนหายใจโล่งอกกับการแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าครั้งที่สองในรอบวัน

“ไม่มีหอรอกั้ง เพราะจะหวังพึ่งพี่พาเรชก็คงยาก รายนั้นไวกว่าผมเป็นร้อยเท่า เฮอะ คิดแล้วยังเจ็บใจเมื่องานครั้งที่แล้วไม่หาย ทั้งเราไว้เสียได้ เป็นพี่ชายเสียเปล่า” เมอเดสพูดพลางแก้มองทำท่าฮึดฮัดเพื่อเรียกรอยยิ้มของเด็กสาวผู้ยิ้มยากเสียเหลือเกินออกมาได้เล็กน้อย ก่อนจะพูดทะลุกกลางปล้องขึ้นว่า

“งั้นคุณจะไปกับผมไหมล่ะ”

เหมือนทุกอย่างรอบๆ ตัวอัลฟาเดลหยุดชะงัก ไม่ใช่เพราะคำขอของเขาที่ทำให้เธอตกตะลึง แต่เป็นเพราะเขาถามในช่วงเวลานี้ต่างหาก ตั้งแต่ก่อนมาที่นี่ เขากับเธอก็รู้อยู่แล้วว่า ความสัมพันธ์ของคูร์ก้ามาะลอกำลังจะสิ้นสุด อย่างมาก เขากับเธอก็จะกลายเป็นพี่น้องที่สนิทกันมากขึ้น ไม่มีทางเป็นได้มากกว่านั้น ดังนั้น การที่เขาขอให้เธอออกงานคู่กับเขาในเวลาแบบนี้ ก็หมายความว่า...

‘เขาชอบอัลโง’ เสียงเล็กตอบแทน

“ผมให้เวลาคุณคิดจนถึงเดอลาเรียแล้วกัน เอละ ขอตัวไปเก็บของก่อนนะครีบ” พูดจบคนทั้งสองเปิดลูกใหญ่เอาไว้ก็ลุกขึ้น แล้วเดินออกจากห้องอาหารไปอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้คนตัวเล็กมองตามหลังไวๆ ตาปริบๆ เหมือนคนที่ซ็อกจนทำอะไรไม่ถูก

“เอ่อ...เบล เขาขอให้ฉันไปงานกับเขาใช่ไหม” อัลฟาเดลเอ่ยขึ้นหลังจากเมอเดสออกไปจากห้องอาหารได้หลายนาที

“ใช่ ไม่ได้ยินหะรอ เขาพูดว่า แล้วคุณจะไปกับผมไหม เป็นไงล่ะ ฉันมองคนผิดไปไหม ฮ่าๆ”

อัลฟาเดลส่ายหน้ากับเสียงหัวเราะของมังกรของเธอยังอ่อนใจ ก่อนจะรับประทานอาหารต่อ ไม่นานเมดเดอร์คนที่เธอขอให้ช่วยเก็บกระเป๋าก็เดินเข้ามาใกล้ แล้วยื่นกระเป๋ายิบเล็กให้พร้อมกับพูดว่า

“ดิฉันเก็บของและเอากระเป๋าของคุณขึ้นรถมาให้แล้วค่ะ เหลือแต่ใบเล็ก

นี่ คิดว่าคุณคงอยากเอาติดตัวไว้”

อัลฟาเดลรับกระเป๋าพร้อมเอ่ยขอบคุณ ก่อนจะเปิดกระเป๋าออกดูทุกอย่างยังอยู่ครบเหมือนเดิม หนังสือ กล่องดินสอ เครื่องสำอางเล็กๆ น้อยๆ หวี และผ้าพันคอผืนโปรด มีอบางดั่งผ้าพันคอผืนนั้นออกมา แล้วก็ต้องชงักกับซองกระดาษสีน้ำตาลซึ่งซุกเอาไว้ที่ก้นกระเป๋า

“สุขสันต์วันโลเวสต์้านะคะ” เมตเตอร์คนเดิมเอ่ยพร้อมกับวางเค้กสีขาวที่แต่งหน้าด้วยผลไม้ฤดูหนาวหลากสีสั้นไว้ตรงหน้าเด็กสาว

“เค้กจากพวกเราค่ะ ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพนะคะ ท่านหญิงน้อยอัล”

อัลฟาเดลพิมพ์ตอบกลับว่า “สุขสันต์วันโลเวสต์้านะคะ” พร้อมกับพยายามทำเหมือนไม่รู้ว้า ใบหน้าของเธอกำลังแดงระเรื่อขึ้นเพราะคำเรียกของอีกฝ่าย นี่พวกเขาไปได้ยินคำเรียกนี้มาจากไหนกันเนี่ย น่าอายจัง

หัวหน้าเมตเตอร์และเมตเตอร์คนอื่นๆ ในห้องอาหารต่างพากันกลืนยิ้มเพื่อไม่ให้แขกคนสำคัญเห็นเช่นกัน ใครล่ะที่จะไม่ได้ยินคำเรียกนี้บ้าง นับตั้งแต่คุณเมอเดสอู่มร่างบางเข้ามาในคฤหาสน์ พวกเขาก็ต้องวุ่นวายไปกับการดูแลเด็กสาวตัวน้อย แต่มีอิทธิพลต่อทายาทหนุ่มแห่งคาเลอกูลไม่น้อยคนไหนชนิดหัวไม่วางทางไม่เว้นทีเดียว

ท่านหญิงน้อยอัลคนนี้จะรู้บ้างไหมว่า คฤหาสน์แห่งนี้จะไม่เปิดต้อนรับหญิงสาวคนไหน หากไม่ใช่เธอคนนั้นคือคนที่กำลังจะก้าวเข้ามาเป็นคาเลอกูลอีกคน

หิมะยังคงตกลงมา และไม่มีทีท่าจะหยุดในอีกหลายชั่วโมงต่อจากนี้ น่าเสียดายที่หิมะอันเย็นเฉียบไม่ได้ทำให้สภาวะจิตใจของเด็กสาวเย็นลงเลย

ยามบ่ายของโลเวสต์้ากำลังดำเนินต่อไป เข็มนาฬิกาไม่ได้เดินเร็วขึ้นหรือช้าลง มีเพียงเวลาในหัวของอัลฟาเดลเท่านั้นที่หยุดเดิน เพราะคำถามที่ยากจะตอบได้คำถามนี้ ‘ถ้าที่นี้มีพีแอมมีอยู่ด้วยก็ดีสิ พี่เขาอาจจะช่วยเราตอบคำถามนี้ได้ว่า’

‘เราควรจะทำอย่างไรกับพี่ชาย...ผู้ชอบสร้างปัญหาคนนี่ของพี่เขาดี?’